

၂

စာရမင်း

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်းတော်မှအပြန်

design by bo bo hbor

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၇ ၅၀၀၀၈၉၈၀၆၀၇

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၇ ၅၀၀၀၈၉၈၀၆၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း ၇ ပထမအကြိမ်၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၆။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစန်းမွန်အောင်

(ငါတို့စာပေ)

75(D)၊ ဖိုးစိန်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

ဘိုဘိုထွန်း

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်အောင်ကျော်

(စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၁၄၇)၊ ၅၁-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး ၇ ၁၅၀၀ ကျပ်

တၢ်ရၢမင်းဝေ

ကျွန်းတော်ယုဒပြန်

Ngartoisarypay Yangon

မာတိကာ

၁။	ဝင်္ကံပါပွဲတော်	၁၃
၂။	စာသံပေသံပါတဲ့ဝတ္ထု	၂၇
၃။	ခရီးသည်ကြီး	၄၁
၅။	စက်ဝိုင်းထဲမှာနေတဲ့လူ	၄၉
၆။	လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့လမင်း	၆၉
၇။	အိမ်ကလေး	၉၅
၈။	ကျွန်တော်နှင့် ဥက္ကာပျံအပိုင်းအစများ	၁၀၇
၉။	ဝိုးတဝါးဘာသာဗေဒ	၁၂၅
၁၀။	ကျွန်တော်နှင့်အရုပ်ကလေး	၁၃၅
၁၁။	မီးတောက်ရစ်သမ်	၁၄၅

စာရေးသူ၏အမှာ

ဒီနေ့ကမ္ဘာကို ပို့စ်မော်ဒန်ကမ္ဘာ (Postmodern World) လို့ ပြောကြပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ပို့စ်မော်ဒန်ဝါဒ ပို့စ်မော်ဒန်အယူအဆတွေဟာ အင်မတန်ခေါင်းစားတဲ့အရာလို့ ပြောဆိုဝေဖန်ကြပါတယ်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ "Routledge" တိုက်ထုတ် Nigel Wheale ရဲ့ "Postmodern arts" ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာကို အဲဒီအကြောင်း ပါဝင်ပါတယ်။ (Postmodernism is a very elessive concept)

အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာပဲ လူသားတွေဟာ ပို့စ်မော်ဒန်ဝါဒကို ရှင်းလင်းချက်တွေမပါဘဲ အမြန်ရလိုက်တယ်လို့ ဆိုထားပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ပြောကြဆိုကြရင်းနဲ့ပဲ ပို့စ်မော်ဒန်အကြောင်းကို ရှင်းကြောင်းကြပြန်ပါတယ်။ အထက်မှာ ပို့စ်မော်ဒန်အခင်းအကျင်းနဲ့ ဆက်သက်တဲ့ယေားလေးတစ်ခုကို ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီယော့ဆိုတာက ရှင်းမလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်းရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့

ထောက်ထူသွားနိုင်တယ်။ စနစ်တကျ ရှင်းလင်းတင်ပြမှုတွေ၊ ဝေဖန် သုံးသပ်မှုတွေ ရှိခဲ့ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလိုခြင်းပါပဲ။

ပို့စ်မော်ဒန်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို သမိုင်းပညာရှင် အာနီးတို့င်း ဘီဆာ (၁၉၄၇) ခုနှစ်မှာ စတင်သုံးစွဲတယ်လို့ အပြောများပါတယ်။ သူက "အနောက်တိုင်းသမိုင်း၊ စတုတ္ထမြောက်နှင့်နောက်ဆုံးအဆင့်" တို့ ရေးသားတင်ပြရာမှာ စတင်သုံးစွဲခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ပုံနှိပ် စာလုံးအဖြစ် စတင်ဖော်ပြရာမှာတော့ ဂျိုးဇက်ဟူးနော့ရဲ့ "ဗီသုကာ နှင့်လူသားဝိညာဉ်" ဆိုတဲ့ စာအုပ်က အစောဆုံးဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ အဲဒီအချက်ကို ၁၉၉၀ ထုတ် Art Speak ဆိုတဲ့ စာအုပ် ထဲမှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါတယ်။ မူရင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားပါတယ်။

"The term postmodernism probably first appeared in print in Joseph Hudnot's Architecture and the Spirit of Man" (1949).

ဒီနေ့ကမ္ဘာကြီးမှာ ပို့စ်မော်ဒန်ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အသုံးတွင် ကျယ်မှုဟာ ကြောက်ခမန်းလီလီ ပျံ့နှံ့လာပါတယ်။ အနုပညာထဲမှာ တို့ ဝေါဟာရတွေ အများကြီးပါပဲ။ (Postmodern Rock, Postmodern Futureshock, Postmodern Video, Postmodern Culture, Postmodern analysis of Pop & Rock, Postmodern Synthesis Critic, Aesthetic Postmodernism, Hyper marketing Post Modernism စသဖြင့်ပေါ့)

ကျွန်းတော်မှအပြန်

တစ်ခါ ပို့စ်မော်ဒန်ကို သုံးလုံးတွဲဝေါဟာရအဖြစ် သတ်မှတ်ကြ ပြန်ပါတယ်။ The trio of terms လို့ သုံးကြပါတယ်။ အဲဒီသုံးလုံးကတော့ Postmodern, Postmodernity တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ ပို့စ်မော်ဒန် ဝါဒကို ပိုမို (Pomo) လို့ အတိုကောက်သုံးနှုန်းကြပါတယ်။ ပို့စ်မော်ဒန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဘောတရားရေးဖွင့်ဆိုရှင်းလင်းသူတွေ ကို Pomo Theist လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။

အခုလောက် ဖတ်လိုက်ရင်ကို တော်တော်စိတ်ရှုပ်လောက်ပြီ လို့ ထင်ပါတယ်။ စာဖတ်သူကို အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပဲ ပြော ရမှာမို့ ဒီလိုပဲပြောရပါတယ်။

ကမ္ဘာမှာ စူးစူးဝါးဝါး ရေပန်းစားနေတဲ့ 'ပိုမို' အကြောင်းကို မြန်မာကလည်း သိသင့်တယ်ထင်လို့၊ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်က 'ပိုမို' အနုပညာသမားတွေကို စာဖတ်သူက လက်ခံနားလည်အောင်လို့ ဒီအမှာစာကို ရေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

'ပိုမို' နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အငြင်းအခုန်တွေ၊ အယူအဆ မညီမျှမှု တွေဟာ ကမ္ဘာမှာ ဒီနေ့ထက်ထိ မပြီးဆုံးသေးပါဘူး။ တစ်ခုရှိတာက 'ပိုမို'ဟာ တချို့စာဖတ်သူတွေ ထင်မြင်ယူဆသလို အလွန် 'စိမ်း'တဲ့ အရပ်မဟုတ်ပါဘူး။

မော်ဒန်ခေတ်ဦးပိုင်းမှာကတည်းက ပိုမိုအနုပညာတွေ ရှိခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေ သိခဲ့ပြီးသား အနုပညာပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဥပမာ Max Ernst ရဲ့ ပန်းချီလက်ရာတွေဟာ ပိုမိုအနုပညာ တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ Sterne နဲ့ Rabelais တို့ရဲ့ ဖန်တီးမှုတွေဟာလည်း

www.burmeseclassic.com

ပိုမိုအနုပညာတွေဖြစ်တယ်။ Joyce ရဲ့ Finnegans Wake ဟာ ပိုမို
အနုပညာလက်ရာဖြစ်တယ်။

အဲဒီသုံးသပ်ချက်ဟာ ပိုမိုအနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရေး
ဆိုခွင့်အလွန်ရှိသူ Umberto Eco ရဲ့ သုံးသပ်ချက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ
နဲ့အခြင်တူတဲ့ အခြားပိုမိုသိအိုရစ်တွေကလည်း အများအပြားပါပဲ။
အမ်အာတိုအိတိုက သူ့ရဲ့ "I Love you Madly", he said selfcon-
sciously ထဲမှာ ထည့်သွင်းတင်ပြထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပိုမိုအနုပညာဟာ မော်ဒန်အနုပညာကို ဖောက်ခွဲထွက်လာ
တယ်လို့ တချို့ပညာရှင်တွေက လက်ခံပြီး တချို့ကကျတော့ မော်
ဒန်တနေ ဖွံ့ဖြိုးလာတာကို လက်ခံကြပါတယ်။ ဗဟုယဉ်ကျေးမှု
(Pluralized culture) ဟန်မျိုးစုံ အခင်းအကျင်း (Multiplicity of Styles)
စတာတွေထဲမှာ နေထိုင်ရတာမို့ ပိုမိုလူမှုအဖွဲ့အစည်း (Pomo So-
ciety) ပေါ်ပေါက်လာတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

အမှန်တရားဟာ များစွာရှိတယ်။ သို့မဟုတ် အမှန်တရားရဲ့
"တစ်ခုတည်းသော ရေရာမှု" ပျောက်ဆုံးနေတယ်လို့ ခံယူကြပါတယ်။
ပိုမိုအနုပညာကလည်း ဒီအချက်ပေါ်မှာ အခြေပြုပါတယ်။ မရေရာ
တဲ့ အမှန်တရားကြောင့် ကွဲပြားခြားနားတဲ့ တင်ပြချက်တွေအားလုံး
ကို သိမ်းရုန်းလက်ခံပါတယ်။ ပိုမိုဝါဒဟာ ကွဲပြားတဲ့လမ်းကြောင်း
များစွာကို ယူဆောင်လာတယ်လို့ ဆိုစမှတ်ပြုကြပါတယ်။

ပိုမိုလူသားဟာ ဗဟုလူမှုအဖွဲ့အစည်းရဲ့ လူသားဖြစ်တယ်လို့
ပြောကြပါတယ်။ (The Postmodern person is a multicommunity

www.burmeseclassic.com

ကျန်းတော်မှအပြန်

person) အဲဒါကြောင့် ပိုမိုအနုပညာသည်တွေကြားထဲမှာပဲ အချိုးအမိုက် အဖုံဖုံသော ကွဲပြားမှုတွေရှိပါတယ်။ Skeptical post-modernist. Affirmative post-modernist, Desparing postmodern, upbeat postmodernist စသဖြင့်ပေါ့။

အဲဒီလို ကွဲပြားနေကြတဲ့အတွက်ကြောင့် ပြဿနာမရှိပါဘူး။ အဲဒီကွဲပြားမှုတွေကို ပိုမိုလူမှုလှုပ်ရှားမှုရဲ့ ခုနစ်ရောင်ချယ်သက်တံ့ လို့ တင်စားပြောဆိုကြပါတယ်။ spectrum of psot-modernsocial movement လို့ ရေးကြပါတယ်။ ပို့စ်မော်ဒန်ဆိုတာ ဘာလဲ။ (What is Post-Modernism?) ကို ရေးတဲ့ Charles Jencks က လက်ရှိ ပိုမို ခေတ်ကာလကြီးဟာ အဆက်မပြတ် ရွေးချယ်မှုတွေရဲ့ အချိန်ကာလ ဖြစ်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ (The Post-modern Age is a time of incessant choosing) 'ပို့စ်မော်ဒန် အဘော်များ' (The mes of Postmodernity) ကို ရေးတဲ့ Steiner Kvale က သူ့ထက် ပိုဆိုးပါတယ်။ အပြောင်းအလဲ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းရဲ့ ပြောင်းလဲနေမှုလို့ ပြောပါတယ်။ (A Monifold of Changing Horizons) လို့ သုံးပါတယ်။ ရှုထောင့်တွေရဲ့ အလျင်မပြတ် ပြောင်းလဲမှု (Continual Change of Perspectives) ကို ရှင်းလင်းတင်ပြပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီး သူကပဲ ပိုမိုဟာ စနစ်ကျတဲ့ ဘယ်လို သိလိုချင် ရှင်းပြလို့ရမဲ့ ဘယ်လိုဒဿနမျိုးကိုမှ မချမှတ်ခဲ့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ပိုမိုအနုပညာဟာ အင်မတန် ကျယ်ပြန့်သွားပါတယ်။

ရောထွေးဝေဝါးနေတဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းတရားတွေကို အရှိ
 အတိုင်း ဖော်ပြတဲ့အတွက်ကြောင့် အကန့်အသတ်မဲ့ ကျယ်ပြန့်သွား
 ပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာလည်း ပိုမိုအနုပညာလက်ရာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။
 ရှိနေပါတယ်။ ရှိလာပါလိမ့်ဦးမယ်။ အလျှင်းသင့်တဲ့အခါတိုင်းမှာ
 ဝေဖန်သုံးသပ်တင်ပြသွားပါ့မယ်။

လေးစားစွာ

တာရာမင်းဝေ

○ ကံ ပါ ဖွဲ့ စေ နှိ

၁။ မြို့

ရှင်းလင်းသောနေရောင်ခြည်အောက်တွင် မြို့ကလေးက တောင်သူတစ်ယောက်လို ဒူးထောက်ထိုင်နေသည်။ သစ်ပင်က လေးတိုင်း၊ သစ်ကိုင်းက မြားတံ၊ ဤမြို့ကလေး၏ ခံတပ်က စပါးနဲ့ ဖြစ်သည်။

ညအခါ ကြယ်တို့က လှပစွာ ပျံသန်းလာ၏။ လေပြည်မြူခိုးတို့ကလည်း မြို့ကို ဖြန့်ခိုးကာကွယ်သည်။ ဖြူစင်မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်တို့ကလည်း ဤမြို့တွင် တည်ကြည်ဆွတ်ပျံ့နေခဲ့သည်။

ဤမြို့တွင် မည်သူ၏အိပ်မက်ကမှ ခုတင်ပေါ်က လိမ့်မကျခဲ့။ ညသည် လှပသေသပ်သော ရင်ခွင်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ထို့အတူ နေသည်လည်း ပျော်မွေ့ယုံကြည်ဖွယ်ရာ ကျမ်းစာတစ်ရွက်ဖြစ်သည်။ ဤသို့သော မြို့ကိုမှ တစ်နေ့မှာ လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

၂။ လူစိမ်း

ထိုလူစိမ်းသည် သန်ပြန်သော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ အရွယ်အားဖြင့် သက်လတ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး စာပေကျမ်းဂန်များကို တတ်မြောက်ထားပုံရသည်။ ပြီးချိန်သော မျက်နှာထားဖြင့် အားလုံးကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်တတ်လေသည်။

ထူးခြားသည်ကတော့ သူ့ကျောပေါ်တွင် အိတ်တစ်လုံး ပါရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအိတ်သည် မကြီးမားလွန်းသည့်တိုင် မသေးငယ်လှ။ မြို့သူမြို့သားများက သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြ၏။ ထိုအိတ်ကို ထိုလူစိမ်း ဖွင့်လှစ်နေသည်ကိုလည်း မည်သူကမျှ မမြင်ဘူးကြ။ ထိုသို့ဖြင့် ဤမြို့ကလေးသို့ ထိုလူစိမ်း ရောက်လာသည်မှာ ရက်အတန်ပင် ကြာသွားပါလေပြီ။

သူက အားလုံးကို ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်တတ်သော်လည်း မည်သူနှင့်မျှ တရင်းတနှီး စကားမဆိုချေ။ သူ့မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ မြို့သူမြို့သားများက ရောက်စမှာ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြသော်လည်း ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ရိုးသွားကြသည်။ အထုပ်တစ်ခု ကျောပိုးထားသော သူ့ကို 'ကျောပေါ်မှာဘို့ပါသောလူ' ဟု ရံဖန်ရံခါတွင် နောက်ပြောင်ပြောဆိုကြသည်။ "ဘို့ပါတာအကြောင်းမဟုတ်၊ 'ချို' မပါရန်သာလိုသည်" ဟု အချို့ကလည်းဆို၏။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

၃

ထိုသို့ဖြင့် ဤမြို့ကလေးသို့ လူစိမ်းရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ တစ်ထောင်တင်းတင်း တိုင်ခဲ့ပါပြီ။ နောက်တစ်လခန့်ကြာလျှင် လယ်ခင်းတွေဝင်အရေခွဲလဲကြတော့မည်။ အစိမ်းရောင်ပျောက်၍ ရွှေဝါရောင်တောက်ဝေကြတော့မည်။

သို့သော် ဤကြားထဲမှာ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် လူစိမ်းကို အခြေပြု၍ ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ဤမြို့ကို ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက် ထပ်မံရောက်ရှိလာစဉ်မှာဖြစ်သည်။

၃။ ကုန်သည်

ကုန်သည်ကြီးကတော့ ဤမြို့ကလေးနှင့် မစိမ်းပါချေ။ ဤမြို့ကလေးသို့ ယခင်နှစ်များကလည်း ဝင်ထွက်သွားလာဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၏။ သူသည် နိဗ္ဗာန်ကုန်များကို အရောင်းအဝယ်လုပ်သူဖြစ်သည်။ သူ၏သွင်ပြင်မှာလည်း လူကြားထဲတွင် ထင်ရှားလေသည်။

သူ့ရုပ်ရည်က ကြမ်းတမ်းသော်လည်း ခုံညားသည်။ သူ့အသံက ဩရှုသော်လည်း မာန်ပါသည်။ လူ့သက်တမ်းတွင် ပြကွဒိန်ခြောက်ဆယ်ကျော်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော်လည်း ယခုတိုင် ကြံ့ခိုင်သည်။ အနေအထိုင် တည်ကြည်သော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားရလေသည်။

ဤမြို့ကလေးသို့ ကုန်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရိုးရိုးစင်းစင်း သူ ရောက်လာခြင်းပဲဖြစ်သည်။ မြို့လယ်မှ ကျော်

www.burmeseclassic.com

ကြားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထမင်းစားပြီး ကုလား
ထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေခိုက် ... ပြဿနာက ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်
သည်။

ထိုပြဿနာသည် ကျောကုန်းပေါ်မှာ ဘို့တစ်လုံးထမ်း၍ လူ
ဆောင်ဆောင်ကာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

၄။ တွေ့ဆုံခြင်း

လူစိမ်းကလည်း သူ့ဘာသာ ထမင်းစားသောက်ရန် ရောက်
လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးကာမှ ကုန်သည်ကြီးကို
လှမ်းမြင်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ခူဝံရောင်ဖြာဝေသွားသည်။ စားပွဲ
ထိုးလာချပေးသည့် ထမင်းဟင်းလျာခွက်များကို လုံးဝဂရုမပြုတော့
ဘဲ ကုန်သည်ကြီးကို အသာငမ်းငမ်းတက်ကာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
ကြည့်နေပါတော့သည်။

လူစိမ်း၏ ရူးမူးထန်ရိုင်းသောအကြည့်ကို ကုန်သည်ကြီးက
လည်း တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သတိထားလိုက်မိ၏။ သူက ပြန်ကြည့်
လိုက်၍ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသောအခါ လူစိမ်းက အားရပါးရ ရယ်ပြပါ
သည်။

ထို့နောက် ...

သူ့ကျောကုန်းပေါ်မှအိတ်ကြီးကို အောက်ချလိုက်၏။ ဖွင့်၏။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

(စားသောက်ဆိုင်အတွင်းရှိ လူအားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။)

အိတ်ထဲမှ ထွက်လာသောပစ္စည်းကို ကြည့်ပြီး အားလုံး၏ စိတ်ထဲမှလည်း နဝေတိမ်တောင် ခံစားလိုက်ရသည်။)

သူ့အိတ်ထဲမှ ထွက်လာသည်က အလေးချိန်ခွင်တစ်စုံနှင့် ကြီးမားသော ကတ်ကြေးတစ်လက်ဖြစ်သည်။ လူစိမ်းက ကြည့်နူးပီတိဖြစ်နေသောအမူအရာဖြင့် ထိုပစ္စည်းများကို လက်ထဲမှာ မိမိရရ ကိုင်၏။

ထို့နောက် ကုန်သည်ကြီးဆီ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာပါတော့သည်။ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ လူအားလုံးသည် တစ်နိုင်တစ်ပိုင် သိချင်မှုကိုယ်စီဖြင့် ပြူးကြောင်စွာ ကြည့်နေမိကြသည်။

၅။ မိတ်ဆက်

သူ့ဆီလျှောက်လာနေသော လူစိမ်းကို ကုန်သည်ကြီးက ချက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်နေသည်။ လူစိမ်းက ကုန်သည်ကြီးရှေ့အရောက်တွင် ပြီးပြန်၏။ ထိုအပြီးက သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မသေရှောင်ကုန်းထိနေသည်ဟု ကုန်သည်ကြီး ထင်မြင်ခံစားလိုက်ရသည်။

“ရှာလိုက်ရတာဗျာ ...”

လူစိမ်းက မောဟိုက်သံဖြင့် ပြော၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သိလို့လား ...”

လူစိမ်းက တဟင်းဟင်းရယ်၏။

“သိတာပေါ့ဗျာ ...”

“ဘယ်မှာသိတာလဲ ...”

“အင်း ... သိတာပေါ့ဗျာ၊ သိပ်သိတာပေါ့၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်
စာလိုက်ရတာ၊ မြို့တွေရွာတွေ နဲ့ခဲပြီ ... အခုမှပဲ တွေ့တော့တယ်”

“ခင်ဗျား လူမှားနေပြီ၊ ပြောပါဦး ... ကျုပ်က ဘယ်သူလဲ”

အခုအချိန်အထိ ကုန်သည်ကြီးက တည်ငြိမ်လျက်ပင် ရှိ၏။

“ဟင်း ... ခင်ဗျားရဲ့ ဥပမိကို မြင်ကတည်းက ခင်ဗျားဟာ
ပေါ့ရိသာရဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ”

“ဘာ ...”

“ဟင် ...”

ကုန်သည်ကြီးနှင့်အတူ အားလုံးသောလူများ အံ့ဩသွားလေ
သည်။ ကုန်သည်ကြီးက စိတ်ကြမ်းဝင်သွား၏။ နှာမူတ်သံ တရှူးရှူး
မြည်လာသလို မျက်လုံးမှာလည်း ဒေါသတွေ ဟုန်းဟုန်း တောက်
စားလာ၏။

“ဘာပြောတယ်ကွ ...”

၆။ အဖြစ်အပျက်

ကုန်သည်ကြီး၏ မျက်လုံးအရောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သည်ကို
ကြည့်ကာ လူစိမ်းက မဲ့ပြီးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၏။

မွန်းတော်မှအပြန်

“ကဲ ... ခင်ဗျား ဖုံးကွယ်လို့မရတော့ဘူး၊ ခုလို ဒေါသထွင်
တော့မှ ခင်ဗျားရဲ့ ပေါရိသာရရုပ်က ပိုပေါ်လာတယ်”

ကုန်သည်ကြီးက မိုးကြိုးပစ်သလို အော်ချလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ကျုပ် ပြောစရာရှိတာတွေကို မကြာခင် ပြောတော့မှာပါ
ပေါရိသာရရယ် ... လူသားမစားသင့်ကြောင်း တရားကိုဟောဖို့
အတွက် ခင်ဗျားရှိရာ ကျုပ် အရောက်လာခဲ့တာပဲ၊ ဒီတရားကို ခင်ဗျား
လို လူရှေ့မှာဟောဖို့ဆိုတာ အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးမှန်း ကျုပ် သိ
ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး၊ ရော့ ... ဟောသည်မှာ
ချိန်ခွင်၊ ဟောသည်မှာ ကတ်ကြေး ကြိုက်တဲ့နေရာက အသားကို ညှပ်
ပြီးစားနိုင်တယ်၊ လိုချင်သလောက် ချိန်တွယ်စား၊ ခင်ဗျားစားဖို့
ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လှူရင်းက လူသားမစားဖို့ ကျုပ် ဖျောင်းဖျမယ် ...
ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

ဆိုင်အတွင်းရှိလူများသည် လူစိမ်း၏စကားကြောင့် တုန်လှုပ်
သွားသည်။

“ကုန်သည်ကြီးက ‘သယ်...’ ဟု ကြိမ်းဝါးပြီး လူစိမ်းကို တစ်ခု
တစ်ခု ပြုမိမလိုဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ လူစိမ်းက ကတ်ကြေးကို ကမ်း
ပေးကာ ...

“ရော့ ... ရော့ ... ဟောဒီမှာ ကတ်ကြေး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့
စားချင်လာပြီမဟုတ်လား၊ ရတယ် ... ရတယ်”

www.burmeseclassic.com

ပြောပြောဆိုဆို ကုန်သည်ကြီးရှေ့မှ ဒူးထောက်ထိုင်ချပေး
လိုက်၏။ ကုန်သည်ကြီးက လူစိမ်းကို ကတ်ကြေးကြီးဖြင့် ညှပ်မိမလို
ဖြစ်ပြီးမှ ...

“တောက် ... ငါကွာ”

သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ပြန်လျော့လိုက်၏။ ထိုအခါ လူစိမ်းက ဂုဏ်ယူ
ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မစားရဲတော့ဘူးမဟုတ်လား ... ကျုပ်ရဲ့
ပြောင်မြောက်တဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ခင်ဗျား တွေဝေသွားရပြီမဟုတ်
လား။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ‘ချွတ်’ နိုင်တော့မယ်၊ နိပါတ်ထဲမှာ ကျုပ်ကိုပါ
ထည့်ရေးရတော့မယ်၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

လူစိမ်းက မြူးတူးခုန်ပေါက်သွားလေ၏။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကုန်
သည်ကြီးက တလျှမ်းလျှမ်းဒေါသပြန်ထလာ၏။

၇။ အရှိန်အဟုန်

“ကဲ ... မထူးပါဘူးကွာ”

ကုန်သည်ကြီးက လူစိမ်းကို ကတ်ကြေးဖြင့်ညှပ်ပစ်ရန် စိတ်
ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ သူ့လက်က ကတ်ကြေးနှင့်အတူ လူစိမ်းဆီ ပြောက်
တက်သွားသည်။

“အို ... စားပါ ... စားပါ ... ညှပ်ပါ”

ကျွန်းတော်မှအပြန်

လူစိမ်းက လည်စင်းပေးပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထိုးကျွေး၏။ ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် ကုန်သည်ကြီးက စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ကာ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

လူစိမ်းက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတက်လာတော့သည်။

“စားချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကတော့ ကျွေးမှာပါ ပေါရိသာရကြီးရယ် ... ဒါပေမဲ့ မစားသင့်ဘူးဗျ။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှာတာထောက်ထားရမဲ့သဘောသာ ရှိပါတယ် ... တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ရဲ့အစာဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ လူသားမစားတော့ဘဲ ”

ရှေ့နေတစ်ယောက် ရုံးတော်မှာ လျှောက်လဲချက်ပေးသလို ခြေဟန်လက်ဟန်တွေပါသော လူစိမ်း၏စကားကို နားထောင်ရင်း ထုန်သည်ကြီး သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာပြန်သည်။

“ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာ ... ”

လက်ထဲမှ ကတ်ကြေးကို မြှောက်လိုက်၏။ လူစိမ်းက ရင်ကို တော့ပေးလိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ ကျုပ်ရင်ကိုခွဲပြီး အထဲက အသည်းကို ခင်ဗျား ထုတ်ထုတ် ထုတ်ထုတ်နဲ့ ကိုက်စား ... ”

သူ့စကားတောင် မဆုံးလိုက်ပါ။ ကုန်သည်ကြီးက အောက်ခြေအန်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ထို့’ခနဲသာ ဘေးကို တံတွေးထွေးပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူစိမ်းက လူသားမစားသင့်ကြောင်းကို ဖျောင်းဖျ
ပြောဆိုပြန်တော့သည်။

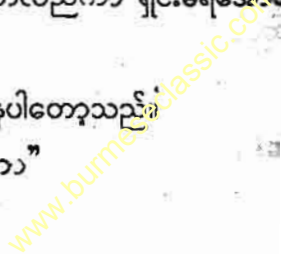
၈။ နိဂုံးချုပ်

ထိုလူစိမ်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ထိုကုန်သည်ကြီးကိုသော်
လည်းကောင်း အမည်သိရန် မလိုအပ်တော့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်
သည် တစ်ယောက်က မုန့်လုံးဆိုလျှင် တစ်ယောက်က စက္ကူ ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုသို့ဖြင့် လူစိမ်းက ကုန်သည်ကြီးကို လူသားမစားသင့်
ကြောင်း ပြောလိုက်၊ ကုန်သည်ကြီးက ဒေါသပြင်းစွာထွက်ပြီး ကတ်
ကြေးဖြင့် ညှပ်မည်ပြုလိုက်၊ လူစိမ်းက လည်စင်းပေးပြီး ‘စားပါ စား
ပါ’ ဆိုသောအခါ စိတ်ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်၊ ထိုအခါမှ လူစိမ်းက လူ
သားမစားသင့်ကြောင်း ဖျောင်းဖျလိုက်၊ ကုန်သည်ကြီးက ဒေါသပြန်
ထွက်လိုက်၊ ညှပ်မည်ပြုကာ ကတ်ကြေးဖြင့်ရွယ်သော် လူစိမ်းက
သူ့ကိုယ်သူ ထိုးကျွေးလိုက်နှင့် ချာလပတ်လည်ကာ ရှင်းမရအောင်
ရွပ်နေပါတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် မုန့်လုံးနှင့်စက္ကူကပ်နေပါတော့သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... အဲ ... အို ... ဟာ”

ကျွန်းတော်မှအပြန်

(က)

လေမှုတ်တူရိယာသံတွေကြားမှာ ကျွန်တော် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေသည်။ ညိုတွားတွားအရေခွံတစ်ထည်ကိုလည်း ကစုတ်ကနုတ် ဝတ်ဆင်ထား၏။ တစ်ယောက်တည်း ကတောက်ကတက် မြည်နေ သည်။ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လျှင် သောက်ရမည့်သွေးဆေးကိုမြင်တိုင်း ကတုန်ကယင်ဖြစ်မိ၏။ ကတုံးပေါ်ထိပ်မကွက်လိုသဖြင့် ဆံပင်ညှပ် နည်းကို မလေ့လာခဲ့ပါ။ ကပေကရေ စင်ကြယ်ရလျှင် ဒီဘဝကို ကျေနပ်ပါသည်။

(ခ)

အချို့က ... 'ခရေစေ့တွင်းကျ' ဟု ပြောကြသည်။ အချို့က 'ခရာစေ့တွင်းကျ' ဟု ရေးသည်။ တချို့ကဆို ... 'ချယာစေ့တွင်းကျ'

ဟုပင် ပြောပြန်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါ။ ကျွန်တော့်မှာ
လည်း တွင်းထဲကို ကျစရာ ... ဘာစေ့မှမရှိပါ။

‘ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုး’ ဟု ... သူတစ်ပါးကို မချိုးနှိမ်ပါနှင့်။ ခေါင်း
ဖြူခြင်းသည် ပညာရှိခြင်းဖြစ်နိုင်ပြီး အစွယ်ကျိုးခြင်းသည် အဆိပ်
အတောက် ကင်းမဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါ မကောင်းဘူးလား။ စဉ်းစား
ကြပါဦး။ နှိမ်စရာလည်းမဟုတ်ပါ။ ‘ကြိုဆိုပါ၏’ ဟူသော စကားသံ
ကို ခရီးရောက်မဆိုက်မှာပဲ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ကြားခဲ့ဖူးသည်။
လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းရွက်ဗျတ်ထိုးကဗျာ
ဆရာဖြစ်သည်။

(ဂ)

ကျွန်တော်နှင့် လောကတို့ ဂျင်ပဲ့ချင်း မပေါက်ကြသေးပါ။
ကျွန်တော်အပဲ့နှင့် လောကအပဲ့ဟု ပြောရလျှင် ပိုမှန်မည်။ မည်သို့
ပင်ဖြစ်စေ ဂျင်ပဲ့ခြင်းမပေါက်ကြသေးပါ။ စည်းဝိုင်းအစနှင့် မြေပြင်
အပဲ့ကို ခုမှရှာဖွေတုန်း ... ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဂြိုဟ်ပြေ၊
နာမ်ပြေ စကားတွေပြောတုန်း ... ။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

(စ)

လူနာက စကားမေးမရဖြစ်နေသည်။ ဘာတွေလျှောက်မေး
နေကြတာလဲ ... ။ မေးမရလျှင် မမေးကြနှင့်ပေါ့။ သူ့ဘာသာ အေး
အေးဆေးဆေး သေပါစေ။

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။ စပယ်ကြည့်ဆို
တာမျိုးဖြစ်လိမ့်မည်။ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။
ကျမ်းအိုတစ်အုပ်ကိုဖတ်ရင်း ... စပယ်ကြည့်ကို စပါးကြည့်ဟု ရေး
ထုံးရှိကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စိုးစိုးဆစ်ဆစ်
ဖြစ်သွားသည်။ စပယ်ဆန်သောအကြည့်ဟု မမြင်မိတော့။ တော့တင်
ဖာမ်ဟော့စပါးသင်းဘက်မှ ဘောလုံးသမားများက ကိုယ့်ကို ခါး
ထောက်ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ စပါးကြည့်ဟု ဆိုပေတာ
တို့။

(ဆ)

အိပ်မက်ကို ဆီကျန်ရေကျန် မက်ချင်သည်။

(၆)

ကျွန်တော့်ကို ဇီကုတ်ပြီး နတ်ပြည်မပို့ကြပါနှင့်။ ကိုယ့်ဘာသာ
 ကိုယ်သွားမည်။ ကိုယ့်ကို ဇီလာကုတ်တာမျိုး၊ ကျွန်တော် မကြိုက်
 ပါ။ မနာတတ်ဘူးဆိုလျှင်တောင် ယားတော့ယားတတ်သည်။ ထိုသို့
 ဖြင့် ဇာတ်ကြီးကမျောသွားသည်။ ဇာတ်မျောကို လိုက်ဆယ်ရင်း
 ပင်လယ်ကပါ မျောသွားသည်။ ဘာမှမကျန်ရစ်ခဲ့။

(ဈ)

ဆိုကရေးတီးသည် ဈေးတောင်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး အိမ်
 မှထွက်၏။ လမ်းမှာ ဝမ်းဆွဲသည်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဘဝမှာ
 ဈေးဦးမပေါက်လိုက်ချေ။ ဈေးလျှော့ပေးပါ။ ထိုသို့ပြောပြီး အိတ်(စ်)
 ပိုင်ရာမဖြစ်သေးသောအဆိပ်ကို ဝယ်သောက်၏။ အချို့ ဆိုကရေးတီး
 ကို ဈေးဖျက်သူထင်ကြသည်။ ဈေးထဲမှာ ခွေးဝဲစားတွေ ပြေးလွှား
 နေ၏။ ဆိုကရေးတီးသည် 'ဒါကုန်ရင် ဖျာပုံပြန်မယ်' ဟု မပြောခဲ့တာ
 တော့ သေချာသည်။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

(၂)

ညာတာပါတေး ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော်နှင့်
ဝေးသွားသည်။ ညကြီးမင်းကြီးမှာ သူ့ကို သတိရ၏။ သူကတော့
ကျွန်တော့်ကို မေ့နေပြီထင်ပါသည်။ ထိုသို့စဉ်းစားမိတော့ ကျွန်တော်
ညွတ်ပတ်ညွတ်ပတ် ဖြစ်လာသည်။ ညီညာဖျဖျ အော်ခေါ်ပေးကြပါ
ဦး။

“တစ် ... ”

“နှစ် ... ”

“သုံး ... ”

“ဟေး ... တစ်ခါတုန်းက စပယ်ကုံး ... ”

(၅)

‘ဌာနေဌာန ကောသလ္လဉာဏ်’ ဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိပါ။
သီလိုသူများ ဆရာလှသမိန်၏ ‘ကြွယ်ဝခမ်းနား၊ မြန်မာစကား’
စာမျက်နှာ (၇၂) ကိုရှုပါ။

ရွံ့ပေါ်ရှဉ့်ပြေးသော်လည်း ရှဉ့်မွေးကို ရွံ့မလူးပါ။ တိုတဲ့လျှော်
ထလည်း တို၍ ရှည်တဲ့လျှော်ကလည်း ရှည်ပါဦးမည်။ ဘာကိုပဲလုပ်
ထုပ် ဌာန်ကရိုက်ကျဖို့ လိုပါသည်။ ဘာကိုမှ မလုပ်ဘဲနှင့်လည်း
ဌာန်ကရိုက်ကျဖို့လိုပါသည်။

(တ)

တကူးတက တူးဖော်မော့သောက်နေသော ဝိုင်တစ်ခွက်ဖြစ်
 ၏။ ခွက်နည်းနည်းပဲ့နေသည်။ ဗိုက်ထဲသို့ တဟီးဟီး တဟားဟား
 ဝင်သွားသည်။ နံနက်ခင်းကိုမတွေ့ရ။ တပိုတပါးသွားသည်ဟု သိရ
 သည်။ ဧည့်ခံပွဲကလည်း တဖျစ်တောက်တောက် ဆူညံနေသည်။
 မီးရှူးပွင့်တွေ တအုံနွေးနွေး တောက်ပနေ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တိတိ
 တာတာ မပြောခဲ့ပါ။ အိမ်ကို တလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြန်လာခဲ့၏။

(ထ)

သူ့အနုပညာက ... ထိုင်ကားရား ထကားရား ဖြစ်နေလေ
 သည်။

(ဒ)

သူ့အပေါ် တက်စီးမည့်သူများကို လိုလားပုံမပေါ်။ ရထားက
 ဒရောသောပါး ထွက်၏။ လူတစ်ယောက်က ရွှေမန်းမြို့မှ မမကေသီ
 ကို သတိရနေ၏။ ဒယီးဒယိုင်နှင့် 'တူးတူ' ဟု အော်၏။ စာကြည့်
 တိုက်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ စာအုပ်တွေက ခူးပေါ်ပေါင်ပေါ် ဖြစ်နေကြ၏။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

မည်သူကမှ ဂရုမပြုကြ ... ။ ကျွန်တော်ကပဲ ဒိုင်ခံပြီး တစ်စုံတစ်ရာ
ကို လုပ်လိုက်သည်။

(.....
.....)

(ခ)

အနုပညာသည် ကျွန်တော်၏ ဓားမဦးချမြေဖြစ်သည်။ ဆက်
လက်ထွန်ယက်ရဦးမည်။ တချို့လူများက ကျွန်တော့်ကို 'ဓမ္မန္တရယ်'
ဟု မြင်ကြသည်။ ဓမ္မာ၊ သောကာ၊ အင်းဝ၊ ရာဇာအဖြစ် အလွန်ချစ်
ကြ၏။ ကိစ္စမရှိပါ။ ဓာတ်လေးပါး ညှိဆေးဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်
ကြီးဒေါ် ဖော်ရောင်းနေသောဆေးဖြစ်ပါသည်။ သူခိုးကို ဓားရိုး
မကမ်းကြပါနှင့်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဓားရိုးမကမ်းပါနှင့်။ ကုန်ကုန်
ပြောရလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ ဓားရိုးမကမ်းကြပါနှင့်။

(န)

သိပ္ပံပညာက ကျွန်တော့်ကို ဓားသိုင်းကြိုတပ်၏။ နဖူး ရှေးဇေ
ကောင်းလှသော ညနေခင်းကြီးဆီသွားမည်။

(၁)

ကျွန်တော့်မှာ ပဝေဏသိဆန်သော ပါးစပ်ပုပ်ကြီး ရှိပါသည်။
ပိုးစိုးပက်စက်တော့ မပြောတတ်ပါ။ သို့သော် ... ပုဆိုးတန်းတင်
ပြောတတ်ပါသည်။ အဆင်မပြေလှချေ။

(၂)

ဤဝတ္ထုကို ... ဖာသိဖာသာ ဖတ်ပါ။ ဖောချင်းသောချင်း
ဖတ်ပါ။ ဖိလာကန့်လန့်ဖတ်ပါ။ ဖက်လှဲတကင်းဖတ်ပါ။ ဖြုတ်ချည်း
ရုတ်ချည်းဖတ်ပါ။ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ဖတ်ပါ။ ဖတ်လတ်ဖတ်လတ်
ဖတ်ပါ။ ဖေတော့မောင်တော့ ဖတ်ပါ။ ဖျတ်ဖျတ်လူးပြီးဖတ်ပါ။ ဖျန်း
ဖျန်းကွဲအောင်ဖတ်ပါ။ ဖြိုးဖြိုးဖျောက်ဖျောက် ဖတ်ပါ။ ဖွတ်ဖွတ်ညက်
ညက်ကြေအောင် ဖတ်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် မဖတ်ချင်လည်း မဖတ်ပါနှင့်။
ဘာမှမဟုတ်ပါ။

(၃)

လူဖြစ်လာတာကို ဗရသုက္ခနပါ။

ဗလွတ်ရွတ်တ ... ဆိတွေဆမ်းထားတဲ့ထုပ်ကို ...

ဆုပ်လိုက် ဆန်းလိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ဗလောင်းဗလဲ လမင်းဆီ

က ...

..... တောင်းစားပြီး ကြီးခဲ့ရတာပါ။

နောက်ဆုံးကျတော့ ... ဗလာ။

(မ)

မေမေရေ ...

မိုးတွေ မှိုချိုးမျှစ်ချိုးရွာပြီ။ မိုးတွေက မှိုချိုးမျှစ်ချိုးရွာပြီ။
မိုးတွေက မှိုချိုးမျှစ်ချိုးရွာပြီ။ မိုးတွေက မှိုချိုးမျှစ်ချိုးရွာပြီ။ မိုးတွေက
မှိုချိုးမျှစ်ချိုးရွာပြီ။ မိုးတွေက မှိုချိုးမျှစ်ချိုးရွာပြီ။ မိုးတွေက မှိုချိုးမျှစ်
ချိုးရွာပြီ။ မိုးတွေက မှိုချိုးမျှစ်ချိုးရွာပြီ။ မိုးတွေက မှိုချိုးမျှစ်ချိုးရွာပြီ။
မိုးတွေက မှိုချိုးမျှစ်ချိုးရွာပြီ။

(ဃ)

ယထာဘူတမကျပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်နာတယ်။ ဓာတ်ကြီး
လေးပါးခမျာမှာလည်း မကြာခဏ ယောက်ယက်ခတ်ရတယ်။ ယုံ
ချင်မှ ယုံပါ။ ယုံတမ်းစကားလို့ သဘောထား။ ကိုယ့်စိတ်ဆီ နှယ်
သွားနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းတော့ တရားထိုင်
ထိုင်ခွင့်ပြုကြပါ။

(၇)

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရေလာမြောင်းပေးလုပ်နေရတာ ...

-- ကြာပြီ။

လျှမ်းလျှမ်းတောက်တယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ။ အမှန်
တော့ လူခြေတိတ်လွန်းတဲ့သူပါ။ သေချာပါတယ်။

(၈)

ဟက်တက်ကွဲခွင့်ပြုပါ။ အက်နေရတာကြီးကို စိတ်ညစ်လွန်း
လို့။ ဟက်တက်သာကွဲခွင့်ပြုကြပါ။ ဘယ်လိုအခြေအနေမှာမှ ဟောင်
ဖွာ ဟောင်ဖွာ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း ဟန်ကျပန်ကျ
မရှိခဲ့ဘူး။ ဈေးသည် အေးကြွယ်နဲ့ သီချင်းအတူဆိုဖူးယုံလောက်ပါ။
ဟိုတုန်းက ဟုန်းဟုန်းတောက်ချင်ခဲ့သမျှ ခုတော့လည်း ငြိမ်းချမ်း
သင်းမြချင်ပြီ။

(အ)

အထွေအထူးပြောစရာမရှိပါ။ အစကတည်းက 'အ' နေအော
ဝတ္ထုပါ။ ယခု ပြီးသွားပါပြီ။ အင်္ဂလိပ်လို အန် (END) ဟုပြောလျှင်

ထွန်းတော်မှအပြန်

၂

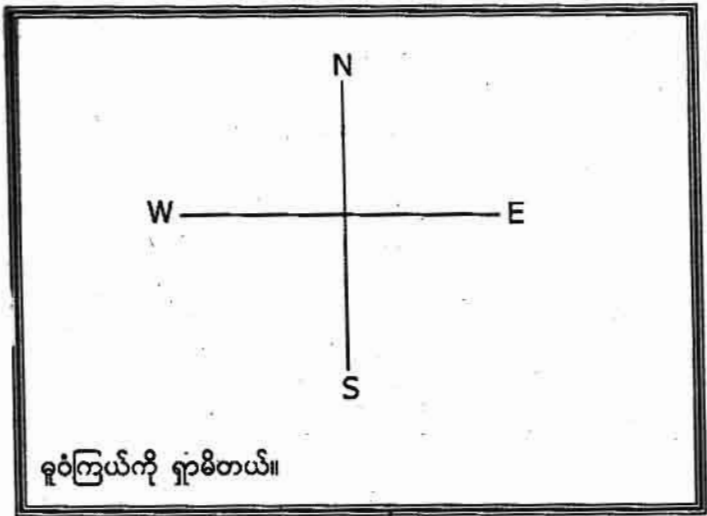
၃

ရနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျီးကန်းခလုတ်တိုက်သံနှင့် တူနေ၍ မပြော
တော့ပါ။ ဘာပဲပြောပြော ဝတ္ထုကပြီးသွားပါပြီ။ ဝတ္ထုနှင့်အတူ အရာ
အားလုံးကိုလည်း ပြီးလိုက်စေချင်ပြီ။ ဖတ်သူကိုရော မဖတ်သူကိုရော
အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

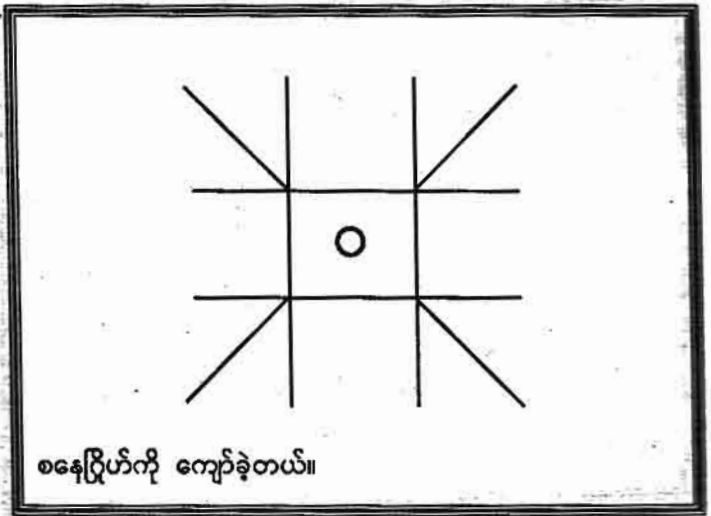
၁ ရိုး သည် ကြီး

နိဒါန်း (၁)။ ။ (အံစာတုံးခေါက်သံများ)

နိဒါန်း (၂)။ ။ စပယ်ရနံ့ကို ဆွတ်ပျံ့စုတ်မောင်းနေသော
ယခုကဲ့သို့...
ညကလေးတစ်ပြိုင်နှစ်ပြိုင်
အောက်ဝယ်...။

ကွန်းတော်မှအပြန်

၆၆

၂

တာရာမင်းဝေ

ဖိနပ်တစ်ရုံနဲ့ လာခဲ့တယ်။

နိဂုံး (၁)။ ။ (.....)
 ကျွန်တော် > လောက

နိဂုံး (၂)။ ။ ကောင်းကင်ဆွဲအားကို ရရှိလိမ့်မည်
 _____ လို့ _____
 ယုံ..... ကြည်.... တယ်

စက်
ပိုင်း ထဲ မှာ နေ တဲ့ လူ

(၁)

ကျွန်တော့်မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ထူးခြားချက်တွေကတော့ သေးငယ်ပေမယ့် များပြားလွန်းလို့ ဘယ်ကစပြောရလေ့ မသိဘူး။

သူဟာ သိပ်အူတူတူနိုင်တယ်။ ဆွေမျိုးတစ်အုပ်လုံးမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ မတည့်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ချစ်ရှာပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ခါတလေ ပေပေတေတေနေတတ်တော့ သူနဲ့ အတွဲညီတဲ့အချိန်တွေရှိခဲ့တယ်။

သူနဲ့ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းတာပါပဲ။ ဦးလေးနဲ့ တူဆိုတော့ အသက်ကတော့ ၁၄ - ၅ နှစ်ကွာတာပေါ့။ ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်တက်စမှာ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းပြုပြီး ကျောင်းထဲတို့သူ ခဏခဏလာတယ်။ သူက အိမ်ထောင်လည်းမရှိတော့ မိန်းမ လာ ခြိတ်တယ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်က အဘွားကိုသွားတိုင်တော့မှ သူ့ ဆင် ခြင်္သေ့ပွားတယ်။

ဟိုတုန်းကဆိုရင် အဘွားက သူ့ကို အိမ်ပေါ်က မကြာမကြာ နှင်ချလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို နှင်ချတဲ့အခါတိုင်းမှာလည်း သူဟာ ထောက်ကာငင်ကာ ဆင်းသွားတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ထမင်းစားချိန် ထျာရင် ပြန်ပြန်လာလို့ နောက်ဆုံးမှာ အဘွားကပဲ လက်လျှော့လိုက်ရ တယ်။

သူက သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ယေဘုယျအားဖြင့် သဘောကောင်းပြီး သူ ထင်ရာစိုင်းတတ်တဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကြီးက ရှိနေ တယ်။ ပြီးတော့ သူရှုပ်လာတဲ့ ဇာတ်တွေကို သူ မနိုင်ပြန်ဘူး။ သူ ကြောင့် ဆွေမျိုးတွေက ရှက်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပေါ့။

တစ်ခါလည်း အရပ်ကလုပ်တဲ့ ဇာတ်ပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ကတယ်။ မကပါနဲ့လို့ တစ်အိမ်သားလုံးက တိုးလျှိုးတောင်းပန်တာကို မရဘူး။ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာတွေပါတဲ့ ဇာတ်တော်ထဲမှာ သူက ကိန္နရာအဖိုအဖြစ် ဝင်ကရတယ်။ သူ အကတိုက်နေကတည်းက အရပ်ကို အိမ်က လူတွေ မျက်နှာပူနေကြတာ။ တကယ်လည်းကရော အကုန်လုံး အရှက်လှလှ ကွဲပါလေရော။

ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ သူတို့ ကိန္နရီမောင်နှံ တွဲကနေကတည်းက ပရိ သတ်က သူ့ကို အမြင်နည်းနည်းကတ်နေပြီ။ ကိန္နရီအဖိုကြီးဖြစ်လျက်နဲ့ 'အမ'လေးကိုမှ အားမနာ သူကချည်းကနေတာ။ အဲဒီမှာပဲ ဇာတ်လမ်း အရ 'အမ'လေးကို မြားမှန်ရော၊ အဖိုလုပ်သူက 'အမ'လေးကို ပွေ့ပိုက် ပြီး ငိုချင်းချရမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုဖြစ်မလာဘူး။

ထွန်းတော်မှအပြန်

၃

ကိန္နရီမလေးက မြားမှန်ပြီး ပုံလျက်လဲကျသွားပြီ။ အဖိုကြီးက
တနေတုန်း၊ ဆိုင်းဝိုင်းထဲက ဆူဆူညံညံ တီးပစ်လိုက်တာလည်း သူ
သတိမထားမိဘူး။ ကိန္နရီမလေး မြေမှာလဲနေတာကိုလည်း သူ မမြင်
ဘူး။ အံ့မာ ... ကလိုက်တာမှကွေးလို့။ တော်တော်နဲ့လည်း မပြီးဘူး။
ပရိသတ်က ဝေဖန်နေပြီ။

“ကိန္နရီအဖိုကြီးက ပေါတောတောနဲ့ကွ”

သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဇာတ်ဆရာက ကန့်လန့်ကာကြားကနေ
သွားပြီး ငေါက်ငမ်းလိုက်တယ်။

“မျိုးဝင်း ... မျိုးဝင်း ... ဟိုမှာက မြားမှန်သွားပြီးတာ ကြာပြီကွ။
ရိုးတဲ့မှပဲ၊ ကနေလိုက်တာ”

သူအော်လိုက်တာ ခပ်အုပ်အုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုဖြစ်သွား
တယ် မသိပါဘူး။ အဲဒီအသံကြီးက မိုက်ထဲကနေ အကျယ်ကြီးထွက်
လာတယ်။ ဇာတ်ရုံတစ်ရုံလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတာ တဝေါဝေါပဲ။
တချို့ဆို သီးတောင်သီးကုန်တယ်။

တစ်ခါကလည်း ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တယ်။

“ညီညီ လာကွာ ... ငါနဲ့လိုက်ခွဲစမ်းပါ”

“လေးလေးက ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဘယ်ကိုလဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဆို နည်းနည်းလန့်တယ်လေ။ သေသေ
ချာချာ မေးရသေးတယ်။

“ငါ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြော
လို့”

“ဟင် ... ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ”

“လာစမ်းပါကွာ ... လမ်းမှာ ငါ ပြောပြမယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး သူ ပြော
တာတွေ နားထောင်ရတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးကို သူ လေ့လာ
နေတာ သုံးရက်ရှိပြီတဲ့။ ကောင်မလေးက လှပါတယ်တဲ့၊ ဒီနေ့တော့
သူ ရည်းစားစကား ပြောတော့မယ်တဲ့။

“လေးလေး ... ဟုတ်မှလည်းလုပ်နော်”

“အေးပါကွာ ... မင်းကလည်း၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“လေးလေး ရည်းစားစကားရော ပြောတတ်လို့လား”

“အို ... ဘာလို့ မပြောတတ်ရမှာလဲ၊ အဲ ... အဲ ... အခုလာတဲ့
ကောင်မလေးပေါ့ကွာ၊ ငါ လိုက်စကားပြောမယ်၊ မင်း ဒီကပဲစောင့်
နေ”

သူ ထထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မျက်တောင်မခတ်ကြည့်
နေရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့။

ကောင်မလေး ရှေ့ကသွားနေတာကို သူ နောက်က မြင်တစ်
ချဉ်းကပ်သွားတယ်။ ကောင်မလေးက သူနဲ့ ဝေးတဲ့ဘက်ကို ခွာထွက်
သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက လိုက်ချဉ်းကပ်သွားပြန်တယ်။ အနား

ကျွန်းတော်မှအပြန်

ရောက်တော့ ကောင်မလေးကို စကားပြောမလိုလုပ်ပြီးမှ ကြောင်
အမ်းအမ်းကြီးရပ်သွားတယ်။ ကောင်မလေးက လျှောက်မြဲဆက်
လျှောက်သွားပြီး သူက တွေတွေ ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

လက်ဖက်ရည်စားပွဲကို သူ ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်က မေး
လိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက ကျွန်တော့်အမေးကို မဖြေသေးဘဲ သူ့မျက်မှန်ကို
ချွတ်ပြီး ပဝါလေးနဲ့ ပွတ်နေတယ်။ နောက်မှ မျက်မှန်ပြန်တပ်ရင်း

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လှမောင်မိန်းမကွ”

ကဲ ... ကြည့်။ ခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဦးလေးအကြောင်း
တို့ အရိပ်အမြွက်လောက် သိလောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်
ဦးလေးက အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါ။ အခု ကျွန်တော်ပြောမယ့် အကြောင်း
အရာမှာ သူဟာ အဓိကဇာတ်ကောင်ပါပဲ။ ဆက်ဖတ်ပါ ... ။ မကြာမီ
ထူးခြားလာပါတော့မယ်။

(၂)

တစ်ရက်မှာ သူကခေါ်တယ်ဆိုလို့ သူ့အခန်းကို ကျွန်တော် သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အခန်းထဲမဝင်ဘဲ အခန်းရှေ့ကနေ သူ့ကို လှမ်း ပြောလိုက်တယ်။

“လေးလေး ... အဲဒါကြီး ဆက်ဖွင့်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မလာတော့ဘူး”

“ဟာကွာ ... မင်းကလည်း”

သူက ဓာတ်စက်ဖွင့်နားထောင်နေတယ်။ သူ့ဓာတ်ပြားတော် တော်များများကလည်း အပ်ကြောင်းထပ်နေတာချည်းပဲ။ ကျွန်တော် နားမချမ်းသာဘူး။

“မင်းကလည်းကွာ၊ ဒီဓာတ်စက်ကိုပဲ ရန်လုပ်နေတာပဲ”

“လေးလေးဟာကြီးတွေက နားထောင်လို့လည်း မကောင် တော့ပါဘူးဗျာ၊ အသံတွေလည်း ပျက်နေပြီ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ အဲဒါ ကြီးဖွင့်နေရင် ကျွန်တော် မလာတော့ဘူး၊ ဟော ... ငြိည့် ... ပြော ရင်းဆိုရင်း”

ကျွန်းတော်မှအပြန်

၁

ဖွင့်လက်စ သူ့ဓာတ်ပြားကြီးက အပ်ကြောင်းထပ်နေပြန်တယ်။ သူက ရယ်ပြီး ဓာတ်စက်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။

“အေးပေါ့ကွာ ... မင်းတို့က တန်ဖိုးမှ နားမလည်ဘဲ”

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။ သူ့အခန်းနံရံမှာ ဂါထာတွေ အများကြီး ရေးထားတယ်။ သူဟာ ရှေးဟောင်းအစဉ်အလာကို အင်မတန်ခင်တွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ သူ ဝတ်စားဆင်ယင်တာကိုက ခေတ်ဟောင်းရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်လိုပါပဲ။

သူဟာ ဗေဒင်၊ ယတြာတွေကိုလည်း အလွန်ယုံကြည်တယ်။ သူ့ဆီမှာ အင်းချပ်တွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ရှိတယ်။ အဆောင်လက်ဖွဲ့တွေလည်း အများကြီးပေါ့။

‘...’ လို့ ခေါ်တဲ့ အဲဒီသဘာဝလွန်ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်လည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ နည်းနည်းအလွန်အကျွံဖြစ်တယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။

“မင်းကို မေးစရာရှိလို့ကွ”

“ဘာများလဲ”

“မြစ်တစ်ခုမှာ ရေနစ်ခါချိုးလို့ မရဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

ကျွန်တော် အံ့သြမိတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်လိုက်မိတယ်။

“လေးလေးကဲ ဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကဖွင့်တဲ့ ထူးအိမ်သင်သီချင်းလဲမှာ ပါတာ

တာ၊ ငါ ... ဘာမှန်း မသိလို့”

ထွန်တော်က သဘောကျပြီး ရယ်မိသေးတယ်။ နောက်တော့

“

“အဲဒါ ဂရိအတွေးအခေါ်ပညာရှင်ကြီး ‘ဟေရာကလိုက်တပ်စ်’ ပြောသွားတဲ့စကား လေးလေးရဲ့”

“ဟေရာကလိုက်တပ်စ် ... ဟုတ်လား”

သူ့ကို နာမည်ပီသအောင် ခေါ်နိုင်ဖို့ သင်ပေးရသေးတယ်။ လူ ပြောများတဲ့ ဆိုကရေးတီးလို့ ပုလေတိုတို့ကိုတော့ သူ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေးလိစ်တို့၊ ဒိုင်အိုးဂျီးနီးစ်တို့ ဟေရာကလိုက်တပ်စ်တို့ကို တော့ သူ မသိဘူးပေါ့။

“အဲဒါက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဒီလို လေးလေးရ ... မြစ်ရေတွေက စီးနေတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ချိန်နဲ့ တစ်ချိန် မတူဘူး၊ ရေအဟောင်းတွေက စီးစီးသွားပြီး ရေ အသစ်တွေက ထပ်ထပ်ရောက်နေတယ်”

“အင်း”

“အဲဒီလိုပဲ၊ လူကလည်း ပြောင်းလဲနေတယ်၊ အချိန်နီးကပ်လွန်း ရင်သာ မသိသာတာ၊ နှစ်ကြာသွားရင် သိသာလာရော၊ ဥပမာ ... လွန် ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က လေးလေးနဲ့ အခု လေးလေးနဲ့ ရုပ်ရော၊ အရွယ်ရော မတူတော့ဘူးလေ၊ အဲဒါ ပြုန်းစားကြီး ပြောင်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ စက္ကန့်မလပ် ပြောင်းလာခဲ့ပြီး နူးညံ့လွန်းလို့ မသိခဲ့တာ”

“အင်း ... အင်း”

ကျွန်းတော်မှအပြန်

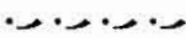

“လူတစ်ယောက်ဟာ မြစ်တစ်ခုမှာ ရေတစ်ခါချိုးခဲ့တယ်ဆိုပါနဲ့
နောက်တစ်ခါ သွားပြန်ချိုးရင် ခုနကလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရေက
လည်း အသစ်ဖြစ်နေပြီ၊ လူကလည်း အသစ်ဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါကြောင့် မြစ်တစ်မြစ်မှာ ရေနစ်ခါချိုးလို့ မရဘူးလို့ပြော
တာ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကောင်းတယ်ကွာ ... ဒီအတွေးအခေါ်လေး
ဧဆိုးဘူး၊ ဟေရာကလိုက်တပ်စ်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ သူ သဘောကျနေတယ်။ ခေါင်းကိုလည်း တွင်
တွင် ညိတ်နေတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ သူဟာ ဒီအယူအဆကလေး
ကို ဘယ်လောက်ထိ သဘောကျသွားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မခန့်
ခွန်းမိလိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် သိလာရတော့တာပါပဲ ... ။

(၃)

တစ်နေ့ ကျွန်တော် မြို့ထဲသွားခါနီး လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ သူ့ကိုတွေ့တယ်။ လမ်းထဲက ကျွန်တော်တို့အရွယ် လူငယ် တွေနဲ့ ထိုင်နေတယ် ... ။

သူတို့ဝိုင်းမှာ ကျွန်တော် သွားထိုင်လိုက်တယ်။

“ညီညီ ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မြို့ထဲ ... ပန်းချီပြပွဲတစ်ခုကို သွားမလို့”

သူက ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဖက်ရည်မှာပေးပြီး သူ့ကောင်လေးတွေကို ဆက်အာလူးဖုတ်နေတယ်။

“အဲဒီတုန်းက ဝိုက်ဆံလည်းရတယ်၊ အကုန်လည်း သိပ်မြဲတယ်ဆိုပါတော့ကွာ”

သူ ကျောက်သွားတူးစဉ်က အတွေ့အကြုံကို ပြောပြနေတာပဲ။

တွန်းတော်မှအပြန်

(သူက စုံတယ်၊ အဲဒီလို အတွေ့အကြုံလည်း သိပ်များတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်)

“ကျောက်သွားတူးနေရင်းက ကျောက်နီနီပြာပြာလေးတွေ တွေ့ရင် ထည့်စရာလည်း အဆင်မသင့်တော့ ကျောက်သမားတွေက ပါးစပ်ထဲကိုပစ်ထည့်ပြီး ငုံ့ထားရတာကွ၊ တစ်နေ့တော့ ငါလည်း တူး ခါစရှိသေးတယ်၊ အနီရောင်ကျောက်တစ်စကို တွေ့ရော၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ဘေးဘီကို အကဲခတ်ရင်း ငါ့ပါးစပ်ထဲကို မသိမသာ ပစ်ထည့်လိုက် တယ်၊ အလုပ်နားမှ ဒီကျောက်ကို စစ်ဆေးမယ်လို့တွေးရင်း လက် ဆလည်း ဟန်မပျက် ဆက်တူးနေတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အတော်လေး ကြာတော့ ငါ့ပါးစပ်ထဲမှာ ချိုတိုတိုကြီး ဖြစ်လာတယ်၊ ဘယ်လို ကျောက်လဲဆိုတာ ငါလည်း စဉ်းစားရင်း ဦးနှောက်ခြောက်လာတယ်၊ နောက်တော့ မနေနိုင်တာနဲ့ ပါးစပ်ထဲကထုတ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့မှ သိတယ်၊ ကျောက်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘယ် ဆောင်ထွေးထုတ်ခဲ့လဲ မသိတဲ့ သကြားလုံးကြီး ... လခွီး”

အားလုံးက ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတယ်။ ဦးမျိုးဝင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ်လေ ဆိုပြီးတော့လည်း ဝိုင်းပြောကြတယ်။ သူက တဟဲဟဲနဲ့ ရယ်နေရင်းက ...

“အဲဒီတုန်းကတော့ ငါလည်း နုသေးတာကိုးကွ၊ အခုတော့ ရင့် ဘွင်ခဲ့ပါပြီ။ ဘယ်သူမှ မြစ်တစ်မြစ်မှာ ရေနစ်ခါမချိုးနိုင်ပါဘူး ငါ

လည်း ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ ... ”

“အဲ _ အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ ဦးမျိုးဝင်းရ”

သူက တဟဲဟဲရယ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

ကျွန်တော်က အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

သူကတော့ အဲဒီအယူအဆလေးကို ဝေဝေဆာဆာ ရှင်းလင်းရှင်း
ကျွန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။

အဲဒီနေ့က မိုးချုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ အိမ်
ထဲဝင်ဝင်ချင်း အဘွားရဲ့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်အသံတွေကို ကြား
ရတယ်။

“စုန်းပြူးတစ်ယောက်ကတော့ ပါကိုပါလာတာပဲ”

အဲဒီလိုပြောကတည်းက ကျွန်တော် သိတာပေါ့။

“လေးလေးမျိုးဝင်းလား”

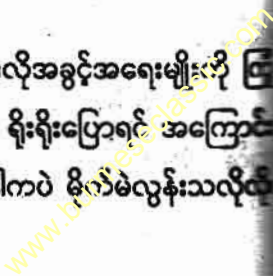
“အေးလေ ... ဘယ်သူရှိဦးမလဲ”

“ခု ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ကိုပြောတယ် ... ဦးသောင်းထွန်းတို့အိမ်မှာ ပုပွားက ဘို
တော်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ မသွားဘူးလားတဲ့”

“အင်း”

“ငါက မသွားတော့ဘူးဆိုတော့ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ငြ
တုန်းယူထားရတယ်၊ ဘာညာပြောတယ်၊ ရိုးရိုးပြောရင် အကြောင်း
မဟုတ်ဘူး၊ သူကပဲ တွေးခေါ်တတ်ပြီး ငါကပဲ မြင်မဲလွန်းသလိုထို

ကျွန်းတော်မှအပြန်

ငါ့ကိုပဲ ကလေးဆုံးမသလိုလိုနဲ့ ပြောသွားတယ်”

“ဘယ်လိုပြောသွားလို့လဲ”

“ဘာလဲ ... လူတစ်ယောက် ... မြစ်မှာရေချိုးတာ ဘာဖြစ်တယ်

ဆိုလဲ မသိပါဘူး”

“အဘွားက ဘာပြန်ပြောလို့လဲ”

“ပြောလိုက်တာပေါ့ ... အဲဒါ နင့်အမေလင် မြစ်လားလို့”

ကျွန်တော် အော်ရယ်လိုက်မိတော့တယ်။

(၄)

အဲဒီလိုနဲ့ သူဟာ အဲဒီစကားလေးကို လက်ကိုင်ထားရင်း ဘဝတိုဟိုတုန်းကထက် တက်တက်ကြွကြွ ရင်ဆိုင်လာတယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သဘောကျပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မုံရွာသွားစဉ်ရက်တွေမှာ သူက ရန်ကုန်မှာ အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ခဏဆောင်အိတ် ချရုံရှိသေးတယ်။ အမေက အနားရောက်လာတယ်။

“သား ... မင်းလေးလေးဆီ သွားလိုက်ပါဦး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သွားမှာသာ သွားလိုက်ပါဦး၊ သူ့ကိုသာမေးလိုက်”

ဘာဖြစ်ပြန်သလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် သူ့အခန်းကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ရင်ပဲ သူက ခုတ်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်နေရာက ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်။

“ညီညီလား”

ကျွန်းတော်မှအပြန်

“အင်း ... လေးလေး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“လေးလေးဘဝတော့ သွားပါပြီ ညီညီရယ်”

“ဘာသွားတာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါဦး”
သူ့ကို ခုတင်ပေါ်က အတင်းဆွဲထူရတယ်။ သူက ခေါင်းစိုက်
စိုက်ကြီးနဲ့ ပါလာပြီး ...

“ပြောရမှာရှက်လို့ မသတိလိုက်တာကွာ”

“ပြော ... ပြော ... မရှက်နဲ့၊ ဘာဖြစ်သလဲ”

သူက ငူငူငိုငိုငိုငိုမျက်နှာကြီးနဲ့ သူ ဖြစ်လာပုံတွေကို တစ်လုံး
ချင်း ပြောပြပါတယ်။

“ငါက ရေဆိပ်မှာ ရေသွားချိုးတယ်ကွာ၊ အဲဒီတုန်းက ငါ တစ်
ယောက်တည်း တခြားလူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ငါ ရေဆင်းကူး
နေလိုက်တယ်”

“အင်း”

“အဲဒီမှာပဲ ... ငါ ရေငုပ်နေတုန်း အပေါ်က ရေလှုပ်နေလို့ ပြန်
ထက်လာကြည့်တော့ အောင်မယ်လေး ညီညီရေ ... မိန်းမတစ်
ယောက်ကွ၊ သူ့ထဘီကို ရေထဲနှစ်ပြီး လျှော်နေတယ်”

“အွန်”

ပြောနေဆဲမှာပဲ သူ့မျက်နှာဟာ အတော်ကို ယူကျုံးမရဟန်
တွေတလည်း ပေါ်လွင်နေတယ်။

“ရေထဲမှာက ငါနဲ့ သူ့ထဘီပဲရှိတယ်၊ ရေတွေက သူ့ထဘီလျှော်
တဲ့ရေတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ထဘီရေတွေထဲမှာ ငါက ကူးလို့မသိရဘူး”

www.burmeseclassic.com

လုပ်လာခဲ့တာ၊ အောင်မလေး ... ရှိတဲ့ဘုန်းကံလေးတွေ တက်တက်
စင် နိမ့်သွားပါပြီ ညီညီရာ ... ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ရွံလိုက်တာ၊ ငါ့ဘဝ
တော့ သွားပါပြီကွာ၊ ထို့ ... ဝေါ့”

ဟောဗျာ၊ သူမို့လို့ ကြံကြံဖန်ဖန်ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိဘူး။ ဘုန်းတွေ တန်ခိုးတွေပေါ်မှာ
ကလည်း သူ ယုံကြည်တာ အရိုးစွဲနေပြီ။ သူ့အဖြစ်က ရင်နာမယ်ဆိုရင်
လည်း နာစရာပဲ။ အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လက်ဖွဲ့တွေ
အဆောင်တွေ ဆွဲထားသလား မသိဘူး။ မေးလိုက်မှ သူ့ခံစားချက်
ပိုဆိုးသွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် မမေးတော့ပါဘူး။

နောက်တော့ သူက စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့စကားတွေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် မသတိတဲ့စကားတွေ၊ တရစပ်ပြောလာပါတယ်။ ပြောရင်းထဲ
လည်း ပိုဝမ်းနည်းလာပုံရတယ်။ မျက်ရည်လည်းမကျ၊ ရှိုက်သံလည်း
မထွက်ဘဲ မျက်နှာကြီးသက်သက်နဲ့ သူ ငိုနေတယ်။ အတော်တော်
အကြည့်ရဆိုးပါတယ်။

အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော် တစ်ခုသတိရလိုက်ပြီး ...

“လေးလေးကလည်းဗျာ၊ စိတ်ထဲမှာ ထားစရာကိစ္စတောင်
မဟုတ်ပါဘူး၊ လေးလေးလည်း သိသားပဲ၊ မြစ်တစ်မြစ်မှာ ရေနစ်
ချိုးလို့ မရပါဘူး၊ သူ့ထဘီရေဆိုတာလည်း လျှပ်တစ်ပြက်စီ
ပျောက်သွားတာပါ၊ လေးလေးကလည်း အချိန်နဲ့အမျှ အသင့်ပြောင်
လဲနေတာပါ၊ ဘာမှ ဘုန်းကံနိမ့်စရာ မရှိပါဘူး”

အဲဒီအခါမှ သူက ...

ကျွန်းတော်မှအပြန်

၆

“အဲဒီလို ဖြေလို့လည်း မရတော့ပါဘူးကွာ၊ ငါ ချိုးလာတာ ဖြစ်
ရေ မဟုတ်ဘူး၊ ကန်ရေ၊ ဘာမှ မစီးဆင်း မပြောင်းလဲဘူး၊ မနေ့ထ
ထည်း ဒီရေပဲ၊ မနက်လည်း ဒီရေပဲ ...”

“အဲ”

“ငါကလည်း မပြောင်းလဲဘူး၊ ဟာ ... သူ့ထဘီရေထဲမှာ ငါ
ထူးနေပါလားဆိုတဲ့အသိနဲ့ ကမ်းပေါ်ခုန်တက်လာပြီးကတည်းက
ငါ့အသိဟာ အဲဒီနေရာမှာပဲ ရပ်တန့်နေတယ်၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက
သွေးတွေဟာလည်း ငါဟာ ထဘီရေချိုးထားတဲ့ကောင်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့
မဲဇာတ်ပြားကြီး အပ်ကြောင်းအပ်ကြောင်းထပ်သလို လည်နေတယ်၊
ငါ့ရှေ့ကိုစီးပြီး ပြောင်းလဲမသွားဘူး၊ အဲဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေတယ်”

“ဟင်”

နောက်တော့ သူက ကြေကွဲတစ်ဆို့သံကြီးနဲ့ ...

“ငါ လူဖြစ်ရုံးသွားပါပြီကွာ၊ သွား ... ပါ ... ပြီ”

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ပြောစရာစကားတွေ စဉ်းစားပါသေး
တယ်။ ဘယ်လိုမှ အစရှာမရဘူး၊ နောက်သတိထားမိလိုက်တာတစ်ခု
လည်း ရှိတယ်။ သူ့ကိုစွဲကြီးက ‘ဟေရာကလိုက်တပ်စ်’ ကိုယ်တိုင် လာ
ရင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာပါပဲ။

တာရာမင်းရေ

လူငယ် တစ် ယောက် ရဲ့ လ မင်း

(၁)

မြူပြာတွေနဲ့ သာယာနေတဲ့ နံနက်ခင်းပါပဲ။

မြို့အဝင်လမ်းလေးမှာ စကြာပန်းတွေလည်း ဝင်းဝင်းဝေဝေ
ပွင့်နေကြလေရဲ့။

လယ်ကွင်းတွေဆီက စီးမျောလာတဲ့ လေသုန်လေညင်းက
ဇည်း ရိုးပြတ်ရနံ့သင်းနေတယ်။

မြို့သူမြို့သားတွေအားလုံး ဘုရားဝတ်ပြုလို့ ပြီးခါစအချိန်ပေါ့။
ချိုလွင်တဲ့ ခေါင်းလောင်းသံတွေက မြို့ကလေးရဲ့နံရံမှာ ဘောင်ဘင်
ဇိုက်ခတ်နေပါတယ်။

အဲဒီလိုအချိန်မှာ ဒီမြို့ကလေးကို ဖုန်မှုန့်တွေနဲ့ နိမ့်ရှင်နေတဲ့
ထူထပ်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။

(ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ...) လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ
အနောက်တောင်တန်းက တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုင်း
တိုင်းညည်းဆိုလာပါတယ်။

သူတို့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိရင်း မြို့သူမြို့သားတွေ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားတယ်။ သေသေချာချာထပ်ကြည့်ပြီး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့ မှတ်မိလိုက်တဲ့အခါ သူတို့မျက်နှာတွေ သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားတယ်။

ကသုတ်ကရုတ်နဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်ထွက်ပြီး လူငယ်နဲ့ ဝေးရာကို ရှောင်ကြတယ်။

မကြာမီမှာပဲ 'ဒီမွန်းပြန်လာပြီ' ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ တစ်မြို့လုံးကို ပျံ့နှံ့သွားပါတော့တယ်။

အဲဒီသတင်းကြောင့် မြို့လေးဟာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်သွားတယ်။

ကန်းနေတဲ့ မျက်လုံးကို စောင့်ရှောက်အုပ်မိုးပေးနေရတဲ့ မျက်ခုံးမွေးကားကားကြီးလို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငိုက်တွံ့ကျသွားပါတယ်။

အဲဒီတစ်နေ့လုံးမှာ မြို့သူမြို့သားတွေက တီးတိုးစကားကို အသံပြာအောင် ပြောဖြစ်ကြတယ်။

ညဘက်ရောက်တော့ အိမ်တံခါးတွေ လုံအောင်ပိတ်ပြီး စောစော အိပ်ရာဝင်ကြတယ်။

သူတို့တွေဟာ အဲဒီလောက်အထိ ဒီမွန်းကို ရွံရှာကြောက်ရွံ့ကြတယ်။ ဒီမွန်းဟာ ဒီနယ်တလွှားမှာ ပြိုင်ဘက်မရှိခဲ့တဲ့ လူမိုက်ကလေးပါ။

(ဘယ်လောက်မိုက်ခဲ့တယ်၊ သူတို့တွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်

ကျွန်းတော်မှအပြန်

ကြောက်ကြတယ်၊ အခု သူ ဘယ်ကပြန်လာတယ်ဆိုတာတွေကတော့
ထားလိုက်ပါတော့)

ဒီမွန်းပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ အနီးအပါးမြို့ရွာက လူခိုက်
ကြီးတွေ၊ လူခိုက်လေးတွေ တဖွဲဖွဲလာရောက် နှုတ်ဆက်ကြတယ်။
ဒီမွန်းကို သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တညီတညွတ်တည်း တင်
မြှောက်ထားလိုက်တော့တယ်။

မြို့ကလေးကတော့ ဒီမွန်းပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
လည်ချောင်းထဲမှာ ပင့်ကူတစ်ကောင် အိမ်ဖွဲ့လာသလို ခံစားရတယ်။
အသက်ရှူရတာလည်း လေထဲမှာ သဲတရှုပ်ရှုပ်ပါလာသလိုပဲတဲ့။

လူကြီးအချို့ဟာ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာထိုင်ပြီး ဆောင်းရာသီ ယပ်
တောင်ကြီးတွေကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေကြတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီမွန်းပြန်ရောက်တာ နေ့ရက်တွေ အတော်ကြာလာ
ပါတော့တယ်။

(၂)

ဒိမ္မန်းက သိပ်တည်ငြိမ်တယ်။

သူ ပြောဆိုနေထိုင်ပုံကို လေ့လာရင် အတွေ့အကြုံ သိပ်များ
ခဲ့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်မှန်း သိသာတယ်။

ဘာသာစကားလည်း သုံးလေးမျိုးတတ်တယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ သူ စကားပြောရင် ဘေးလူတွေ အလေးထား
နားထောင်နေရတယ်။

ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်းအကြောင်းလည်းပါတယ်။

ဆာမူရိုင်းယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းလည်းပါတယ်။

စုံလို့ပါပဲလေ။

သေချာတာကတော့ ဒိမ္မန်းကို လိုလားသူကရော၊ မလိုလားသူ
ကပါ အတိုင်းအတာ ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခုထားပြီး သူ့ကို 'ဖြူ'ရတယ်။

သူ့အယူအဆကလေးတွေကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ တစ်ခါက သူ
ပြောဖူးတယ်။

www.burmeseclassic.com

“ကျုပ် ကြေးစားမိန်းမပျက်လေးတွေကို သနားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဒီမွန်းရဲ့”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးက ‘အပျို
ညီနဲ့ အဲဒါကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ‘ဣန္ဒြေ’ပဲဗျ။ မပြေလည်တဲ့ စား
သတ်နေမှုကြောင့် သူ့ရဲ့အပျိုရည်ကို ရောင်းကုန်တစ်ခုလို ဈေးကွက်
ဘင်ခွဲရတဲ့ ဒီလိုမိန်းကလေးတွေကို ကျုပ် သိပ်သနားတယ်”

“ဪ”

“စားပွဲပေါ်မှာထိုင်၊ ပန်ကာအောက်မှာထိုင်၊ ကောင်တာ
နောက်မှာထိုင်ပြီး လူတွေကို ညှစ်ထုတ်ခေါင်းပုံဖြတ်နေတဲ့ မိန်းမမျိုး
နဲ့စာရင် သူ့ခန္ဓာ သူ့ရောင်းပြီး ရပ်တည်စားသောက်ရတဲ့ အဲဒီမိန်း
ကလေးမျိုးကို ကျုပ် သိပ်လေးစားတယ်”

ဒီမွန်းဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းစာထူးချွန်ခဲ့တဲ့ လူငယ်
တစ်ဦးပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျောင်းဆက်မတတ်တော့ပေမဲ့ တက်ခဲ့စဉ်
က ‘လူရည်ချွန်ဆု’ နှစ်ခါရဖူးတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့အခြေအရံတွေ
က တစ်ခါကျရင် ‘ကျောင်းကို မလွမ်းဘူးလား’ လို့ မေးတယ်။

သူက ခေါင်းခါတယ်။

“ပညာတွေလည်း သိပ်မတတ်ချင်ပါဘူးဗျာ။ လွမ်းစရာသိပ်များ
တဲ့ လောကကြီးမှာ ပညာနဲ့ လွမ်းရတာ အနာဆုံးပဲ။

“ဘာကို ဆိုလိုတာတုန်းဗျ”

“ဪ ... မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်တာကိုမြင်ရင် ဖြစ်သင့်တာထက်

တစ်မျိုးဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ နှမြောနာကျင်ရတာ ပညာတတ်တွေရဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခပဲလေ”

“ဪ ... ဪ”

မြို့ထဲက အဆိပြန်မျက်နှာနဲ့ ရှေ့နေဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးကိုဆိုရင် ဒီမွန်းက သိပ်ကြည့်မရပါဘူး။

(အန္တရာယ်တော့လည်း မပေးပါဘူး)

အဲဒီရှေ့နေကြီးကိုတွေ့ရင် သူ့လူတွေကို မေးဧည့်ပြတယ်။

“အဲဒါ နိရှေးရဲ့ အန်သိုလိုဂျီကျမ်းကြီးပေါ့”

သူ့လူတွေက ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။ သူက ရှင်းပြတယ်။

“ဟစ်တလာက မူဆိုလီနီကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျမ်းကြီးလေ ... ခင်ဗျား ဖတ်မလား”

“ဟာ ... မဖတ်ချင်ပါဘူး”

“အေး ... အဲဒါဆို အဲဒီလူကြီးကိုလည်း မကြည့်နဲ့၊ လာ ကျုပ်တို့ မျက်နှာလွှဲထားရအောင်”

ဒီမွန်းက အဲဒီလို လူမိုက်မျိုး၊ နည်းနည်းတော့ ‘အံ့’လောက်တိတယ်။

တစ်နေ့တော့ မြို့ကလေးရဲ့ နာရီစင်အောက်မှာ သူတို့အုပ်စု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သောက်နေတုန်း ကျူရှင်တစ်ခုက ကျောင်းလေးတွေ ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီကျောင်းသူတွေထဲက တစ်ယောက်တို့ တွေ့လိုက်တာမှာ ဒီမွန်းရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပိုင်းစက်ပျော့ပျောင်းသွားတယ်။

ကျန်းတော်မှအပြန်

“ဟမ်းလော့”

“မဟုတ်ဘူး ... သူ့နာမည် ဟမ်းလော့မဟုတ်ဘူး”

“ဟမ်းလော့(Hemlock)ဆိုတာ ပန်းဖြူတွေပွင့်တဲ့ အပင်တစ်မျိုးကိုပြောတာ၊ သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲတော့ ကျုပ် မသိပါဘူး၊ ဒါဝေခွဲ ကျုပ်အတွက်တော့ သူဟာ ဟမ်းလော့ပဲ၊ ကျုပ် သူ့ကို ... ”

အားလုံး အံ့သြသွားကြတယ်။

ဒီမွန်းရဲ့သတ္တုရင်ခွင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ပန်းလေးဟာ မွှေးအောင် ဘယ်လိုပွင့်သွားတာလဲ။

တကယ်တော့ အဲဒီနေ့ဟာ ဘာမှမဆန်းပြားလှပါဘူး။

သာမန်နေရောင်ခြည်တွေနဲ့ တောက်လောက်နေတဲ့ နေ့ပါပဲ။

လေထဲမှာ ငှက်ကလေးတွေ ကူးခတ်ပြီး ရေထဲမှာ ငါးတွေ

ဖျံသန်းနေကြတာလည်း အရင်အတိုင်းပါပဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

အပြန်လမ်းမှာ ဒီမွန်းတစ်ယောက်တည်း ခေါင်းငုံ့လျှောက်လှမ်းရင်း အတွေးတွေ ဝေနေခဲ့တော့တယ်။

(၃)

အဲဒီလိုနဲ့ ဒီမွန်းရဲ့ လူငယ်ညတွေမှာ လရောင်ဖြူတွေက လေ တိုက်တိုင်း တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ခတ်နေကြတယ်။

တစ်ညမှာ တစ်ကြိမ်သာ မြင်ခွင့်ရှိတဲ့ 'လထွက်ချိန်' ကို ငြိမ်သက် ပြီး သူ စောင့်ငေးခဲ့ပြီ။ သစ်ခြောက်ပင်ကြီးပေါ်မှာ နှင်းခါးတွေ အံ့ အံ့မှိုင်းမှိုင်းဝေတာကိုလည်း လမ်းပေါ်ကနေ သူ ရပ်ကြည့်နေတတ် ပြီ။ အိပ်ပျော်ချိန်မှာလည်း ပန်းဖြူတစ်ပွင့်ပန်ထားတဲ့ ရိုမန်တစ် အိပ် မက်တချို့ကိုပဲ ဌာန်ကုန်အောင် သူ မက်ခဲ့မိပေ့။

ဟမ်းလော့ကို သူ စွဲလမ်းမိတဲ့ကိစ္စက သိပ်တော့ အဆင်မသင့် လှပါဘူး။ ဟမ်းလော့ဟာ ဒီမြို့ရဲ့ အလှဆုံးမိန်းကလေးတွေထဲမှာ ပါမိ တယ်။ မိဘတွေကလည်း ငွေကြေးချမ်းသာပြီး အလိုလိုက်ကြလို့ သူ ဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကြီးပြင်းလာတယ်။

အရွယ်ရောက်လာတော့ မျက်နှာများပြီး ရည်းစားများတယ်။ လမ်းဘေးအုတ်ခုံမှာထိုင်တဲ့ လူငယ်လေးတွေက သူ့ကို အသည်းခွဲ ဘုရင်မလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီလိုမျိုးပေ့။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

သူမကို ဒီမွန်း စွဲလမ်းနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကလည်း ပျံ့ထွက်လာရော သူမတို့မိသားစုဟာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပါတယ်။ ဒီမွန်းအန္တရာယ်ပေးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ တောင်းဆိုမှာတွေကို သူတို့ စိုးရိမ်ကြတယ်။ ဒီမြို့ကို စွန့်ခွာထွက်သွားဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ကူလို့ တစ်နေ့နေမှာ ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာကိုပဲ တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်နေကြရတယ်ပေါ့။

ဟမ်းလော့ဘက်ကလည်း ဂုဏ်တက်သွားတာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ သူမလိုလှတဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေလည်း ရှိသေးရက်နဲ့ သူမတို့မှ ဒီမွန်းက တွယ်ငြိသွားရခြင်း၊ ဒီမွန်းလို စက်ရုပ်လူတစ်ယောက်တို့ ရင်ခုန်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်းတွေဟာ သူမတို့ မိန်းကလေးတွေ ကြားမှာတော့ ဟမ်းလော့ခေါင်းမော့စရာပါပဲ။

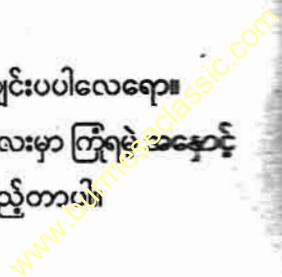
အနေဝေးသူတွေအတွက် ဒီမွန်းက ခန့်မှန်းရခက်တယ်။ ခိုင်လုံတဲ့ သတင်းရပ်ကွက်က ထွက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီသတင်းဟာ ဆိုချင်စရာ မကောင်းဘူး။

ဒီမွန်းက တည်တည်ကြည်ကြည်ပါပဲ။

ဟမ်းလော့အပေါ် နူးညံ့သိမ်မွေ့နေတာကလွဲလို့ တခြား ဘာအရိပ်အခြည်ကိုမှ မပြပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဟမ်းလော့တို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ပိုပြီး စိုးရိမ်လာကြတယ်။

တစ်နေ့မှာ သူတို့က 'နတ်ပွဲ' တစ်ခု ကျင်းပပါလေရော။

နတ်ပွဲလုပ်ရတာကတော့ သူတို့ရဲ့သမီးလေးမှာ ကြိုရမဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေကို နတ်ကတစ်ဆင့် တားဆီးကြည့်တာပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီပွဲကို ဒီမွန်းက လာကြည့်တယ်။

ပြီးတော့ ...

“ဟေ့လူ ... လာဦး”

နတ်ဝင်သည်ကို သူ့ဆီခေါ်တယ်။ နတ်ဝင်သည်က ကြောက်
နေတယ်။

(နတ်ဝင်သည်မှမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ အားလုံးကြောက်
နေပြီ)

ဒီမွန်းက နတ်ဝင်သည်ကိုပြောတယ်။

“ခင်ဗျားကို မြားနတ်မောင် ဝင်ပူးအောင် လုပ်စမ်းပါ။ နေဦး
မြားနတ်မောင်နဲ့ ဖူးစာရေးနတ်ဆိုတာ အတူတူပဲလား။”

“အဲ ... ကျွန် ... ကျွန်တော် မသိ ... ”

“ခင်ဗျားနတ် ‘က’ စားနေပြီး မသိဘူးလား။ ကဲ ... ထားပါတော့
တူတူ မတူတူ ဝင်ပူးအောင်လုပ်စမ်း။”

“အဲ့ ... အဲဒီနတ်က တကယ်ရှိလို့လား။”

“ဟင် ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ပြန်မေးနေတယ်။ ကျုပ်က ဘယ်
သိမှာလဲ။ ကဲ ... အဲဒီနတ်တွေ မသေချာရင် ‘ကျူးပစ်’ ဝင်ပူးစမ်း
ကျူးပစ်ဆိုတာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရောမကနတ်ပဲ။”

“ရ ... ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဒါ ... ဒါက ရောမမှ မဟုတ်ဘဲ
ဓလွယ် ... ”

ဒီမွန်းက စိုက်ကြည့်တော့ နတ်ဝင်သည် ကြောက်နူးတုန်နေ
တယ်။

ကွန်းတော်မှအပြန်

ဒါပေမဲ့ ဒီမွန်းက ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။

ဘိုင်းဂျော့ရဲ့ သီချင်းအလိုက်အတိုင်း လေချွန်ပြီး အေးအေး
ဆေးဆေး လှည့်ပြန်သွားတယ်။

ညနေကျတော့ မြို့ပြင်က ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ သူ
တစ်ယောက်တည်း ဂစ်တာကြိုးတပ်နေတယ်တဲ့။

သူ့ကိုလည်း သတိပေးသူက ပေးပါတယ်။

“ဟမ်းလော့တို့ မိသားစုက အစ်ကိုကို မလိုလားကြဘူး အစ်ကို”

“အဟင်း ... ဟမ်းလော့ကိုယ်တိုင်ကရော”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ သူက ယောက်ျားလေး
တွေကို ကစားတတ်၊ ပညာပြတတ်တယ်”

“ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့လေ၊ ဟမ်းလော့ဆိုတာကိုက အဆိပ်
ဝင်တစ်မျိုးပဲဟာ”

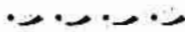
“ဟင် ... ပန်းဖြူပွင့်တဲ့ အပင်ဆို”

“အေးလေ ... ပန်းဖြူပွင့်တဲ့ အဆိပ်ပင်”

အဲဒီလိုနဲ့ ရာသီဥတုသာယာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဒီမွန်းက ဟမ်းလော့
ထို စကားတစ်ခွန်းပြောပါတယ်။

ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ။

မင်းကို ချစ်တယ်တဲ့။

(၄)

“တစ်ခါတည်း အဖြေမတောင်းဘူးလား”

လို့ ဒီမွန်းကို ဝိုင်းမေးကြတယ်။

ဒီမွန်းက ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ မေးလွန်းမက မေးကြတဲ့အခါမှာ သူက လက်ဖက်ရည်စားပွဲပေါ်မှာ မြေဖြူနဲ့ ရေးလိုက်တယ်။

“ငပေ၊ ငမေးမို့ အဖြေကလေးပေးပါကွယ်” တဲ့။

ပထမတော့ အားလုံးကြောင်သွားပြီး နောက်မှ ရယ်လိုက်ကြတာ သောသောညံ့လို့ပေါ့။

“ကိုဒီမွန်းက ကဗျာလည်းရေးတတ်တာကိုး၊ သိပ်မိပဲဗျာ”

လို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်။

ဒီမွန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အေးတိအေးစက်ကြီးပါပဲ။

ဟမ်းလော့က ဒီမွန်းကို ပြောပါတယ်။ သူ့ကိုချစ်ရင် စာမေးပွဲတစ်ခု အောင်အောင်ဖြေပေးပါတဲ့။ ဟမ်းလော့ပြောတဲ့ စာမေးပွဲအင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ စာမေးပွဲပါ။ သက်ဆိုင်ရာ ပညာသည်တွေအတွက်

ကျွန်းတော်မှအပြန်

တောင် အသက်ရှူမှားရတဲ့ စာမေးပွဲဟာ ဒီမွန်းလိုလူတစ်ယောက်
အတွက် တွေးဝံ့စရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩလောက်အောင်ကို
တောင်းဆိုသူက တောင်းဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်
တယ်။

အဲဒီစာမေးပွဲကို ဒီမွန်းဖြေမယ်တဲ့။

(အဲဒီစာမေးပွဲဟာ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံကကြီးမှူးတဲ့ အပြည်ပြည်
ဆိုင်ရာ စာမေးပွဲတစ်ခုပါ)

ဟမ်းလော့ကို သူ တစ်ခွန်းပြောခဲ့တယ်။

“ကိုယ့်သဘာဝအရတော့ ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး။

နိမ့်ပြု၊ မြင့်ပြု၊ ဆုတ်ပြု၊ ဆန်းပြန့် မင်းရှေ့မှာ ဂဏန်းတွေ တစ်လုံးပြီး

တစ်လုံး ဖြစ်ပြနေတဲ့ လူတွေထဲမှာလည်း ကိုယ် မပါချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့

မင်းတောင်းဆိုလို့ ကိုယ် ကြိုးစားမယ်၊ ကိုယ်က လူမိုက်ဝါ၊ လူမိုက်

အတိုင်းအတာအထိပဲ စွမ်းနိုင်လိမ့်မယ်၊ ကြယ်တံခွန်ကို ကိုယ် မဆွတ်

နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူမိုက်ဟာ လူမိုက်လိုတွေးတယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က

“လူတံခွန် ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း စောင့်နေလေ၊ အဲဒီ

စာမေးပွဲကို ကိုယ် အောင်အောင်ဖြေပြီး မင်းဆီ ကိုယ် ပြန်လာခဲ့မယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ ဒီမွန်းဟာ ကျောင်းတော်သားတစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်

သွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကျောင်းက ခေါင်းလောင်းမထိုးဘူး။ သူကလည်း

အောင်တိန်၊ စာရွက်၊ ဖတ်စာအုပ် စတာတွေ ဘာမှမဆောင်ဘူး။

သူဖြေဆိုရမဲ့ ဘာသာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြို့ပြင်က ကျောင်းဆရာ

အိုကြီးတစ်ယောက်ထံမှာ (SYMPOSIUM)ဆိုတဲ့ စနစ်နဲ့ သင်ယူပါတယ်။

သူနဲ့ ဆရာကြီးဟာ အရိပ်ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်တယ်။ မြေပြင်မှာ တုတ်နဲ့ခြစ်ပြီး အပြန်အလှန်ပြောဆို ဆွေးနွေးကြတယ်။ ပြန်လည်ငြင်းခုံခွင့်ရော၊ နည်းလမ်းဆန်းသစ်ခွင့်ရော သူရတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ဒီပညာကို လေ့လာခဲ့တယ်။

(ဆရာကြီးရဲ့ သမီးဖြစ်သူဟာလည်း ဒီဘာသာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျမ်းပြုစာတမ်းတစ်စောင် ရေးသားခဲ့ဖူးတယ်။ အစပိုင်းမှာပဲ ဆရာကြီးက သင်ပေးနိုင်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့အခါ သင်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဆရာကြီးကိုယ်စား သူ့သမီးက ဆက်လက်သင်ပြပေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမွန်းကတော့ ကြိုးစားပါတယ်)

မီးခိုးငွေ့တန်းကို ကြိုးကွင်းနဲ့ ပစ်ဖမ်းတာကမှ လွယ်ဦးမယ်။ ဒီစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဒီမွန်းကတော့ တိုက်ပွဲဝင်သွားပါပြီ။ စစ်ရထားပေါ်ကနေ အားလုံးကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ထားပါပြီ။

မြို့ပတ်လမ်းမှာ၊ သင်္ဘောဆိပ်မှာ၊ မြင်းလှည်းပေါ်မှာ၊ ပန်းခြံထဲမှာ ကျောင်းစာတွေ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေတဲ့ ဒီမွန်းကို အားလုံး တွေ့ကြရတယ်။

(အားလုံးကလည်း မသိမသာ အကဲခတ်နေကြတယ်)
အဲဒါကို ဟမ်းလော့နဲ့ အပေါင်းအပါတွေက မသိမသာ မျက်စိ

အိမ်ထောင်ရေးအကျဉ်းချုပ်

တစ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘာသံမှ မထွက်ရဲပေမဲ့ ကွယ်ရာမှာတော့ အိမ်ထောင်ကို ငပေါတစ်ကောင်လို ဟားကြတယ်။

အိမ်ထောင်ရေးကို ဝပ်သွားအောင် ပြုစားလိုက်နိုင်တဲ့ ဟမ်းလော့ရဲ့ နားထဲကိုလည်း ချိုးကျူးစကားတွေ အများကြီးရောက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ သူမတို့အတွက် ပျော်စရာဆိုတာ အိမ်ထောင်ရေးကို ချိတ်ရယ်နေကြခြင်းပါပဲ။

အဲဒါတွေအားလုံးကို အိမ်ထောင် ပြန်ကြားပါတယ်။ သူမတို့ကိုလည်း စတင်စောင့် ရောက်လာတယ်။

ဟမ်းလော့ကို အိမ်ထောင်ထက် အရင်ချစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်ကြောင့် နောက်ဆုံးပေးရတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဆီကပါ။ ဟမ်းလော့ကို သူ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို နာမည်မဖော်ဘဲ ကြေကြေကွဲကွဲ ရေးထားတာပါ။

အိမ်ထောင်ရေးကတော့ ဘာကိုမှ မခံစားရသလိုပါပဲ။

သူ့ကျောင်းစာကိုပဲ သူလေ့လာပြီး နောက်ဆုံးတော့ သံရုံးမှာ အမှုဆောင်ဖြစ်တယ်။

စာမေးပွဲအကြောင်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မြို့မှာ ပုံမှန်ပြန်နေတယ်။

သူ့ထုံးစံအတိုင်း အေးတိအေးစက်ကြီးပါပဲ။

(၅)

လောကကြီးမှာ မာယာများတတ်တယ်နော်။

တချို့ညတွေမှာ ကြယ်တာရာတွေရံပြီး တချို့ညတွေမှာ လင်
နို့တွေ သင်းဖွဲ့ပျံနေကြတယ်။

မြင်းစီးသူရဲချင်း တူတာတောင် ကိုင်တဲ့ကျားပွတ်ချင်း မတူဘူး။

အဲဒီလို မျက်လှည့်ပြတတ်တဲ့ လောကကြီးထဲမှာမှ ဒီမွန်းဟာ
ဟမ်းလော့ကို ချစ်ရတာ ဘီလူးတစ်ကောင်က ရွှေမင်းသမီးလေးထံ
မြတ်နိုးရသလိုပါပဲ။

ဟမ်းလော့ဘက်ကတော့ ဒီမွန်းကို ကြောက်တာတစ်ခုတည်း
သိပြီး ဘာမှ အလေးအနက် မရှိခဲ့ပါဘူး။ အောင်မှာမဟုတ်တဲ့ စာ
ပွဲကြီးတစ်ခု ဖြေခိုင်းပြီး လွယ်လွယ်ကူကူ ပထုတ်လိုက်တာပါ။ မ
တဆ အောင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျဦးတော့ ဒီမွန်းက နောင်
ဆုတ်မပေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာတွေလည်း သူမ ကြံတွေး
မထားပါဘူး။

ထွန်းတော်မှအပြန်

ဒီမွန်းရဲ့ စာမေးပွဲအတွက် အောင်စာရင်းထွက်ဖို့ နီးလာတာနဲ့
မြို့သူမြို့သားတွေ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်လာကြတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဟမ်းလော့တို့ အသိုင်းအဝိုင်းက မီးပုံပွဲတစ်ခု
ထုပ်ကြတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ အဲ့ဒီနေ့ဟာ ဒီမွန်း အောင်စာရင်း
ထွက်တဲ့နေ့ဖြစ်တယ်။

အောင်စာရင်းကြည့်ဖို့အတွက် ဒီမွန်းဟာ မနက်အစောကြီး သူ
အိမ်က ထွက်သွားပါတယ်။

သူပြန်အလာကို ရင်မောမောနဲ့ စောင့်ကြိုရင်း မြို့ကလေး
ထည်း ရင်ခုန်သံတွေ တရိပ်ရိပ်မြန်နေပါတယ်။

ညနေစောင်းတဲ့အထိ ဒီမွန်း ပြန်ရောက်မလာပါဘူး။

ဟမ်းလော့တို့က ဒီမွန်း ရှုံးနိမ့်သွားပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မီးပုံပွဲကို
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စတင်လိုက်ကြပါတယ်။

တစ်ယောက်က ဟမ်းလော့ကို နောက်တယ်။

“ဒီမွန်းအောင်ခဲ့ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ” တဲ့။

“သူ အောင်မှာမဟုတ်တဲ့ စာမေးပွဲပါ” လို့ ပြောတယ်။

ဟမ်းလော့ရဲ့အမေကလည်း နံဘေးနားမှာ ရှိတယ်။ နားသယ်
ဆံပင်တွေကို သပ်တင်သလိုလိုနဲ့ သူ့နားရွက်က စိန်နားကပ်
ကြီးကို လူမြင်အောင် ပြနေတယ်။

ချင့်ချိန်တတ်ပုံရတဲ့ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်က ဝင်ပြောတယ်။

“ဒီမွန်းက စာမေးပွဲအောင်ချင် အောင်လာမှာ၊ သိပ်လျော့
ကွက်နဲ့” တဲ့။

“ဒီမွန်းက ညဏ်ရည်သိပ်မြင့်တယ်၊ သူ ဖြစ်ချင်တာကိုလည်း ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်” တဲ့။

အဲဒီစကားကြားတော့ ဟမ်းလော့ နည်းနည်းမျက်နှာပျက် သွားပြီး ဟမ်းလော့ရဲ့အမေက ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို ဖြစ်သွားတယ်။ ခဏကြာတော့ နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဒီမွန်း စာမေးပွဲကိစ္စကို တဟားဟားအော်ရယ်ပြီး ...

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ဒီမွန်းက ဘယ်လိုလုပ်အောင်မှာလဲ၊ ဒီစာမေးပွဲအောင်ဖို့ဆိုတာ အမေရိကားမှာတောင် ... ” ဘာညာပြောတယ်။

ဟမ်းလော့လည်း စိတ်အေးသွားတယ်။ ဟမ်းလော့ရဲ့အမေက ငွေစက္ကူကြီးတစ်ရွက်ကို ထောင့်စွန့်လေးဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး နားဖျော့ချေး ကလော်နေတယ်။

(နားဖျော့ချေးကလော်သလိုလိုနဲ့ နားရွက်က စိန်နားကပ်ကြီးထဲ လူ သတိထားမိအောင် ပြနေတယ်)

နောက်ထပ်ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူကတော့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီမွန်းနဲ့လည်း စကားအပြောအဆိုရှိတယ်။

“ဒီမွန်းက ရန်ကုန်ကို ဖုန်းနဲ့ ကြိုမေးပြီး အောင်စာရင်းသွင်းကြည့်တာ” တဲ့။

“လေကလေးချွန်ပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ အောင်တယ်၊ ယင်တယ်” တဲ့။

ထွန်းတော်မှအပြန်

သူ့စကားကြောင့် ဟမ်းလော့က နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ထားပြီး ဟမ်းလော့ရဲ့အမေက ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါနဲ့သူတို့ကလည်း ရန်ကုန်က နံ့စပ်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆီ အဲဒီစာမေးပွဲအကြောင်း ဖုန်းဆက်မေးလိုက်တယ်။ မိတ်ဆွေက ပြန်ပြောတယ်။ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ အောင်တယ်။ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ထူးတယ်တဲ့။

ဟမ်းလော့က သက်ပြင်းချတယ်။ ဟမ်းလော့ရဲ့အမေက ဝမ်းသာအားရ ပြုံးလာတယ်။ ဟိုဘက်လှည့် နှုတ်ဆက်၊ ဒီဘက်လှည့် နှုတ်ဆက်နဲ့ သူ့စိန်နားကပ်ကြီးကို လည်လိမ်ပြီးပြနေတယ်။

ညမှောင်လာတာနဲ့အမျှ မီးပုံပွဲက ပိုပြီးစည်ကားလှပလာတယ်။ ဟမ်းလော့ရဲ့အပေါင်းအပါတွေ အောင်ပွဲခံသလို စားသောက်ကြတုန်း သတင်းတစ်ခု ဝင်လာတယ်။

ဒီမွန်း မနက်ကထွက်သွားတဲ့ သူ့ရဲ့ (သိမ်းထားတာကြာပြီဖြစ်သူ) နာမည်ကျော် ဓားမြှောင်ကို ကိုယ်မှာဆောင်သွားတယ်။ သူ စာမေးပွဲကျရင် ဟမ်းလော့ကို အကြမ်းနည်းနဲ့ လုယက်ခေါ်ဆောင်ဖို့ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ ဟမ်းလော့က မျက်လုံးဝိုင်းနေပြီး ဟမ်းလော့ရဲ့အမေက ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို ဖြစ်နေတယ်။

နောက်တော့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် အမောတကော ရောက်လာပြီး သူတို့ရှေ့မှာရပ်တယ်။

ဟမ်းလော့ရဲ့ ျက်နာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာတယ်။ ဧည့်သည်က အထစ်အထစ်နဲ့ ပြောတယ်။

“ဒိမ္မန်းအခုပဲ ပြန်ရောက်လာပြီ” ဆိုလို့ ထရပ်မိတဲ့ ဟမ်းလော့
ရဲ့ အမေဟာ ...

“ဒီကိုတော့ မလာသေးဘူး” ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ပြန်ထိုင်မလို
လုပ်ပြီးခါမှာ ...

“ဟော့ဒါ ပေးလိုက်တယ်” ဆိုတာကြောင့် မထိုင်မိဘဲ ကုန်း
ကုန်းကွကွ ဖြစ်နေတယ်။

(ခြုံငုံသုံးသပ်ရရင်တော့ သူ့ခမျာ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေ
တယ်)

ဒိမ္မန်းပေးလိုက်တာ စက္ကူအိတ်တစ်အိတ်ပါ။ အဲဒါကို သူတို့
တွေ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဖွင့်ကြတယ်။

“အို”

ပထမဆုံး ထွက်လာတာကတော့ အဲဒီစာမေးပွဲကို ဒိမ္မန်းက
ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် အောင်မြင်လိုက်တဲ့အကြောင်း သိသာ
ခိုင်မာတဲ့ အထောက်အထားစာရွက်ပါ။

ဟမ်းလော့တို့ အဖေဦးပါတစ်ခုလုံး မွန်ထူသွားကြတယ်။

ဟမ်းလော့ဆိုရင် မျက်စိတွေပြာပြီး ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွား
တယ်။

“ဆက်ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး” လို့ ဘေးလူတွေက တုန်လှုပ်သံ
ပေးရတယ်။

ဆက်ကြည့်တယ်။

ဒုတိယထွက်လာတာက လင်္ကာတစ်ပုဒ်ပါ။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

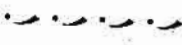
အရိုးခွံကို အရေပြားနဲ့ ပတ်ထားတဲ့ ရုပ်အလှဟာ မမြဲသော
တရားသာဖြစ်လို့ ဒီအပေါ်မှာ ဂုဏ်မမောက်သင့်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း
ဆုံးမထားတဲ့ သံဝေဂလင်္ကာကြီးပါ။

တတိယထွက်လာတာကတော့ လျှာထုတ်ပြောင်ပြရင်း လက်
ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်နေတဲ့ ကာတွန်းရုပ်တစ်ရုပ်ပါပဲ။

အောက်က စာတစ်ကြောင်း ရေးထားတယ်။

“ဒီဘဝမှာ နှမလက်လျှော့နေပေတော့” ဟု။

အဲ့ဒီအောက်ကနေ ဒီမွန်းရဲ့ လက်မှတ်ကို သူ့နာမည်ရင်းနဲ့ ရေး
ထိုးထားတယ်။

(၆)

အဲဒီညနေဟာ ရွှေအိုရောင်မြူခိုးတွေနဲ့ ရိုးရိုးသားသား လှုပ်
နေခဲ့တယ်။ ဒီမွန်းက သူ့ကိုစာပြပေးတဲ့ ဆရာမလေးဆီ ဝင်နေတာ
ပါ။

“မမ ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်တယ်” ဆိုတော့ ကောင်
မလေးက ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ပြီးပြတယ်။

ဒီမွန်းက သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဓားမြှောင်ကို ကောင်မလေးရဲ့ ရွှေ
ဘက် မြေပြင်မှာ ပစ်ချပြီး ...

“ကျွန်တော် လူစိုက်ဘဝကို မမရှေ့မှာ ကျွန်တော် လက်နက်ချ
လိုက်ပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီမွန်းလို့ မခေါ်နဲ့တော့” လို့ ပြောတယ်။

နောက်ထပ်လည်း စကားတွေ အများကြီးပြောတယ်။

တိုးညင်းနွေးထွေးတဲ့ သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ကောင်
မလေး မျက်လွှာချတယ်။ အေးငြိမ်းတဲ့ မျက်နှာလေးဟာ တဖြည်း
ဖြည်း အောက်ငုံ့သွားတယ်။

ကျွန်းတော်မူအပြန်

၈

လေတွေ တသုန်သုန်တိုက်တဲ့အခါ သူ့ဆံ့နွယ်မျှင်မျှင်လေးတွေ
က အနုပညာဆန်ဆန် မျောလွင့်နေကြတော့တယ်။

ဒီမွန်း(Demon) = နတ်ဆိုး

စာကြွင်း

ဒီဇာတ်လမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်က ...

(က) စိတ်ကူးယဉ်၍ ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။

(ခ) ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်လို့ အဆို

နှစ်ခု ပေးခဲ့ရင် ဘယ်ဟာမှန်တယ် ထင်ပါသလဲ။ ရဲရဲတွေ့ပြီး အမှား

အမှန်၊ ခြစ်ကြည့်စမ်းပါ။

အိမ်

က လေး

(၁)

ခြံထဲမှာ ပင်အိုတို့၏ ကပိုကရိုနိုင်သော ကိုင်းရွက်ဖားလျားတို့
က ညီအုပ်လှပနေသည်။ ခြံထဲ၌ ညီညာသေသပ်သော သစ်သားနှစ်
ထပ်အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိ၏။ ဥရောပ မြို့စွန်မြို့ဖျားမှ ပါးပါးလျား
လျား သစ်လုံးအိမ်ကလေးနှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ရေခဲငွေ့များကြားမှ မြင်ရသော စက္ကူရဲတိုက်
ကလေးပမာ အိမ်ကလေးက လှပပါသည်။ မြူခိုးမြူပြောက်များကြား
တွင်လည်းကောင်း၊ နှင်းဝတ်နှင်းပေါက်များကြားတွင်လည်းကောင်း
အိမ်ကလေးသည် မှုန်ဝါးမှိုင်းပျက်က အနုပညာဆန်လွန်းလှ၏။

အိမ်ကလေးက ဆောင်းရာသီမှာ မြောက်ပြန်လေတော့တို ခါး
တတ်၏။ နွေဦးပေါက်ကျတော့လည်း ပိတောက်အရက်ကို သောက်
နေသည်။ အချို့သော ညများတွင်တော့ သူ့အသွင်က ကောင်းစွာ
ခုနစ်စင်ကြယ် ပါးပျဉ်းထောင်သလို လင်းမြတောက်လှပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ဤမျှလှပသော အိမ်ကလေး၌ အမှားအယွင်းတွေ
ဝေနေအောင် ပွင့်ထွက်သွားခဲ့၏။ ပြဿနာကတော့ အပေါ်ထပ်နှင့်
အောက်ထပ် မသင့်မြတ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၂)

အချို့သော အယူအဆများသည် ကျည်အ၊နေသော သေနတ်
နှင့် တူ၏။ ကိုယ့်ကျည်ဆန် ကိုယ်ပြန်မျှထားရလေသည်။ အချို့ အယူ
အဆများကတော့ တိကျသော အဓိပ္ပာယ်ကိုမပေး၊ နှလုံးသားမှာ
စကားကိုသာ ရှုပ်ထွေးစေ၏။

တစ်ရက်မှာ ... အပေါ်ထပ်က ပြော၏။

“လူတွေက ငါတို့ကိုယ်ထဲမှာ ခိုအောင်းပြီး ... နေကြတယ်။
သူတို့က ငါတို့ကို သစ်သားလိုဏ်ဂူတစ်ခုကို သဘောထားကြတယ်”
အောက်ထပ်က ပြန်ပြော၏။

“မဟုတ်ဘူးကွ ... ရှေးသူရဲကောင်းတွေက စီးချင်းထိုးရာမှာ
သံချပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသလိုပဲ ... လူတွေက ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့
ငါတို့ကို ယှဉ်ချုပ်ကာအင်္ကျီကြီးအဖြစ် ဝတ်ထားဟာ ... ”

သူတို့၏ ခံယူချက်ခြင်း မတူညီကြချေ။

အပေါ်ထပ်ကပြောသည့် (အိမ်=သစ်သားလိုဏ်ဂူ) ဟူသော
အယူအဆနှင့် အောက်ထပ်ကပြောသည့် (အိမ်=ယှဉ်ချုပ်ကာအင်္ကျီ)

ဆိုသော အယူအဆတို့ တဖြည်းဖြည်းကွဲပြားသွားကြ၏။ ထပ်မံ၍ အတုံအတင် ပြောရင်းပြောရင်း ကွဲချင်းမလှ ကွဲပြားသွားကြသည်။

ထိုရက်မှစ၍ အပေါ်ထပ်နှင့်အောက်ထပ်တို့ အစေး မကပ်ကြ တော့ချေ။

(၃)

ထိုကြားထဲမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခုအတွက် ငြင်းရခုံရပြန်သည်။ တစ်ရက်မှာ လှေကားကြီးက ညည်းတွား၏။

“ငါဟာ ... အပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ်ကို ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ဒေါင်လိုက်တံတားကြီးပဲ။ ငါ့ကို အပေါ်ထပ်က ပိုင်သလား၊ အောက်ထပ်က ပိုင်းသလား၊ ငါတော့မသိ”

သူ့စကားကို ဘုရားသခင်ကလည်း မတုံ့ပြန်၊ မိုးတိမ်များကလည်း ဂရုမစိုက်၊ သစ်ပင်များကလည်း မကြားသယောင်၊ လေညင်းကလည်း ဥပေက္ခာပြုလေ၏။

လှေကားကြီးက သူ့ဘာသာ ညည်းတွားပြီးတော့ သူ့ဘာသာ မေ့လျော့အိပ်ပျော်သွား၏။ အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ်မှာသာ အချင်းများရပြန်ပါသည်။

“လှေကားက ငါ့ဆီက ဆင်းသွားတာပဲ၊ ငါ့ဥစ္စာပေါ့”
အောက်ထပ်ကလည်း ပြောသည်။

“လှေကားက ငါ့ဆီက တက်သွားတာ၊ ငါ့ဟာ ...”

ထိုသို့ဖြင့် အပေါ်ထပ်နှင့်အောက်ထပ်၏ ယိုင်နဲ့နဲ့မိတ်ဖက် ဆက်ဆံရေးလေးကို လှေကားကြီး၏ လှေကားထစ်များက လွှဲသွား လို့ တိုက်ဖြတ်ဝါးစားသွား၏။

သူတို့ အခေါ်အပြော မရှိကြတော့ချေ။ တစ်ထပ်လုပ်သမျှကို လည်း တစ်ထပ်က အကောင်းမမြင်တော့ချေ။

(၄)

တစ်ရက်မှာတော့ သူတို့နှစ်ထပ် ပေါက်ကွဲရန်ဖြစ်ကြပါတော့ သည်။

အောက်ထပ်က စူးစူးဝါးဝါးစအော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ “မင်း ငါ့ခေါင်းပေါ် အမှိုက်တွေမတင်နဲ့ကွ”

အပေါ်ထပ်ကလည်း ပြန်အော်သည်။

“မင်းကျတော့ ငါ့ကို မီးခိုးတွေနဲ့ မှိုင်းတိုက်တယ်မဟုတ်လား”

အောက်ထပ်က ကျိန်ဆဲလိုက်၏။ “ဒီမိုးရာသီမှာ မင်းကို မိုးကြိုး ပစ်ပါစေ”

အပေါ်ထပ်ကလည်း ပြန်ပြီးရေရွတ်သည်။ “ဒီဝါခေါင်လာမှာ မင်းကို ရေဖုံးလွှမ်းပါစေ”

သူတို့၏ ပဋိပက္ခကို ခြံဝင်းတွင်းရှိ သစ်ပင်များက ဖျန်ဖြေပေး

ကျွန်းတော်မှအပြန်

ရန် ကြီးစားကြသေး၏။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

သူတို့က မာန ထန်မောက်ကြ၏။ ထို့ပြင် တစ်ဖက်သားအပေါ် သံသယကြီးမားကြသည်။ သူတို့သည် အရှုံးမပေးချင်ကြ။ ထို့အတွက် အပြစ်မရှိသော်လည်း အနိုင်လိုချင်လွန်းသောအခါ အစွန်းရောက်လာသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အိမ်ကလေးသည် ငြိမ်းချမ်းရေး ကွယ်ပသွား၏။ သူတို့၏ မှုဆိုးဆန်သော ယဉ်ကျေးမှုက သူတို့ကို လေးမြားသဖွယ် ပြန်လည် ထုဆစ်သွား၏။

အိမ်ကလေးသည် နေချင်စရာ မကောင်းတော့ချေ။

အိမ်ကလေးတွင် နေထိုင်ကြသူများကလည်း အိမ်ကလေးသည် ယခင်ကလိုနေ၍ထိုင်၍ မကောင်းတော့ကြောင်း သတိထားမိလာ၏။

တစ်ရက်တွင် မိခင်လုပ်သူက ပြော၏။

“ဒီအိမ်က နေရတာ သိပ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာ ဖြစ်တာလဲတော့ မသိဘူး၊ ငြီးစိစိကြီး သိပ်ဖြစ်တယ်”

သမီးငယ်ကလည်း ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သမီးလည်း အဲဒီလိုပဲ ခံစားရတယ်၊ ဒီအိမ်က တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

သားဖြစ်သူ လူငယ်က ဝင်ပြောလေသည်။

“သစ်ပင်တွေ သစ်သားတွေမှာ ထူးခြားတဲ့ဓာတ် သဘာဝတွေ

ရှိတယ် မေမေရဲ့၊ ဗိုင်းအိုးလန်စ် သဘောတရားတစ်မျိုးလို့ ကြားဖူး
 တယ်၊ ကြားခဲ့စဉ်ကတော့ အမှုန်သဘောတွေ လှိုင်းသဘောတွေ ရှုပ်
 ထွက်ခတ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုလိုရင်းကတော့ အရာရာတိုင်းမှာ
 ရှိတတ်တဲ့ တချို့ဒြပ်မှုန်တွေဟာ အခန့်မသင့်ရင် လူကို အန္တရာယ်ပြု
 တတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ၊ ဒီအိမ်က သစ်သားအိမ်ဆိုတော့ မူလ
 သစ်ပင်တွေမှာကတည်းက ဘယ်လိုခတ်သဘာဝနဲ့ ဘာတွေဖြစ်လာ
 ခဲ့မှန်းမှ မသိဘဲ၊ နေလို့မကောင်းတာကတော့ ဟုတ်တယ်”

ဖခင်လုပ်သူက ဆေးတံကြီးကို မီးခိုးတွေ တလိပ်လိပ်ထ
 အောင် ရှိုက်ဖွာရင်း အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်။

(၆)

ထိုသို့ဖြင့် လူတို့သည် အိမ်ကလေးကို စွန့်ခွာသွားကြလေတော့
 သည်။ အိမ်ကလေးသည် ခြံထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း တငွေငွေအထီး
 ကျန်နေ၏။ ဦးကင်းထက်၌ ဒုက္ခကို သံမှိုနှင့်ရိုက်ပြီး ပန်ဆင်ထားရ
လေသည်။

ဝင်းခြံသည်လည်း သက်နုတောအုပ်ဆန်လာသည်။ နွယ်ပင်ကို
 လိမ်ယှက်တွန့်ခေါက်ပြီး သစ်ကိုင်းများက လေထဲမှာ ဝက်ပါသောတံ
 ကြ၏။ အရိုင်းဆန်သောလှပမှုသည် အထားအသို မညီသောချောက်
 ချားဖွယ်ရာကိုလည်း ဖြစ်စေ၏။

www.burmeseclassic.com

တစ်စုတစ်စု ကာလရင့်ရော်သွားသည်။ ခြံဝင်းသည်လည်း
ကောင်း၊ အိမ်လေးသည်လည်းကောင်း ငိုက်မျဉ်းဟောင်းနွမ်းလာ၏။
တစ်ရက်မှာ မိုးကြီး ဝုန်းဒိုင်းကြံရွာ၏။ ခေါင်မိုးပေါ် မိုးသီးတွေ
တဖြောင်းဖြောင်းကျ၏။ မြေပြင်ကို ရေတွေ ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ အပေါ်
ထပ်နှင့် အောက်ထပ်တို့ ပြိုင်တူ သက်ပြင်းချမိကြသည်။

အပေါ်ထပ်က ပြောသည်။

“အောက်ထပ်ရေ မင်းကို ငါက ရွံ့တွေကြားမှ ဖိနပ်လိုစီးထား
ရတာပါ”

အောက်ထပ်ကလည်း ပြန်ပြော၏။

“အပေါ်ထပ်ရေ မင်းကို ငါက မိုးစက်တွေအောက်မှာ ခမောက်
လို ဆောင်းထားရတာပါ”

သူတို့ ပြန်လည်သင့်မြတ်လာကြ၏။

(၇)

ထိုစဉ် ခြံဝင်းတံခါး ချပ်ခနဲပွင့်သွားကာ ခြံထဲသို့ လူနှစ်ယောက်
ဝင်လာသည်။ ထိုလူတို့က အိမ်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြ၏။
တစ်ယောက်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ပြော၏။

“အိမ်ကလေးက ကောင်သားပဲ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် လှလည်းလှတယ်”

ပထမလူက ဆက်ပြော၏။

“ဒီလိုကောင်းတဲ့ အိမ်ကလေးကို ဖျက်ပစ်ရမှာ နှမြောစရာပဲ”
ဒုတိယလူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“မဖျက်ပါဘူး၊ ဖျက်ပစ်မယ်လို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဖျက်မှာ၊ ဒီအိမ်ကိုဖျက်ပြီး အိမ်သစ် ပြန်ဆောက်မှာ”
ဒုတိယလူက ပြန်ငြင်း၏။

“မဖျက်ပါဘူး၊ ဒီအိမ်မှာပဲ ပြန်နေကြမလို့”
ပထမလူက ရယ်ရင်းပြော၏။

“ခက်တာပဲ ဖျက်ပစ်မှာပဲဆိုနေ ...”
ဒုတိယလူကလည်း လုံးဝလက်မခံချေ။

“မဖျက်ပါဘူး၊ မယုံရင် ခင်ဗျား သူတို့လာရင် မေးကြည့်”

ထို့နောက် သူတို့သည် ခြံဝင်းတံခါးကို အဆုံးအထိဖွင့်ကာ
လမ်းမဆီသို့ ငေးမျှော်နေကြတော့၏။

(၈)

ထိုအခိုက် လေစီးတစ်ချက်က ကသုတ်ကရက် ဖြတ်တိုက်၏။
သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့က တရှဲ့ရှဲ့အသံထွက်ရင်း လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးကြလေ
သည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်များက အချင်းချင်းတီးတိုးစကား ပြောဖြစ်
ဆိုဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

“ဟယ် ... အပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ် ပြန်သင့်မြတ်မှ ဖျတ်ဗူး ဖျက်ပစ်တော့မလားမသိဘူး”

“အေးလေ ... အိမ်ကလေး သနားပါတယ်”

သူတို့က စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ၏။ သစ်ရွက်များက ပါးချင်း အပ်ရင်း ရှိုက်ခတ်သံကို ပေးကြ၏။ တစ်ပင်၏အရိပ်မှာ တစ်ပင်က ဈာန်လွှာချကုန်ကြ၏။

သို့သော် သူတို့ထဲမှ သက်တော်ရှည် သစ်ပင်ကြီးကပြော၏။

“အပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ်က သင့်မြတ်လည်းခဏပဲ၊ သူတို့ ဟာ ရှုထောင့်ချင်းလည်း မတူကြဘူး၊ အသက်ရှူပေါက်ချင်းလည်း မတူကြဘူး၊ ရပ်တည်ပုံအနေအထားချင်းလည်း မတူကြဘူး၊ အခု သင့်မြတ်လည်း နောက် ပြန်ကွဲသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆက်ထားတာ ထက် ဖျက်ပစ်တာက ပိုကောင်းတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး ငေးကြောင် အံ့သြသွား လေသည်။

(၉)

ခဏကြာသော် ခြံဝင်းကြီး ပြန်လည် အသက်ဝင်လာ၏။ အချို့ သစ်ပင်များက သစ်ပင်အိုကြီးစကားမှာ ပညာရသွားသလို တရားရ သွားသလို အဝေးကို ရိုဝေစွာ ငေးမောသွားကြ၏။ တိတ်ခိတ်စွာ တွေးချင့်နေကြ၏။

www.burmeseclassic.com

အချို့သစ်ပင်များကတော့ ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါ လေထဲမှာ
ဖြာဆင်းညွတ်ကွေးရင်း ပြန်ငြင်း၏။

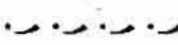
“အဲဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဖျက်ပစ်
မှာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

သူတို့ကတော့ အကြောင်းပြချက်ကို ခိုင်လုံအောင် ပြန်မပေး
နိုင်ပေ။ သို့သော် သူတို့က အိမ်ကလေးကို မဖျက်စေချင်သော
စေတနာရှိကြ၏။

ထိုစဉ် သူတို့ခြံဝင်းဆီသို့ ဦးတည်လာပုံရသော ကားသံ တစ်သံ
ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ခြံတံခါးဆီမှ စောင့်နေသော လူနှစ်ယောက်
လည်း မတ်တတ်ထရပ်ကြ၏။ သစ်ပင်တချို့က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တုန်
ခါသွားကြသည်။

ကားသံက တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက် နီးလာပေပြီ။ အိမ်
ကလေးကို အကဲခတ်ကြည့်မိသောအခါ ငြိမ်သက်နေ၏။ လဲကျနေ
သော သားကောင်က မြေပေါ်မှ လူးထရန် ကြိုးစားရင်း ခုန်အုပ်တော့
မည့် ခြင်္သေ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သလိုမျိုး ... ။

အိမ်ကလေးက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ကားလာရာကို စူးစူး
ကြည့်နေပါတော့သည် ... ။

ကျွန်တော်နှင့် . . .

ဥက္ကာပျံအပိုင်းအစများ

- ၁။ ကျွန်တော့်မှာ နာမည်ရှိပါသည်။ သို့သော် ... ကျွန်တော့်နာမည်သည် ကျွန်တော်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်နာမည်ကို သုံးသပ်ခြင်းနှင့် ကျွန်တော့်ကို သုံးသပ်ခြင်း ကွဲပြားပါသည်။ (ကွဲပြားရပါမည်။)
- ၂။ ကျွန်တော်သည် မလုပ်ပါ။ အကျည်းတန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ... အလှတရားကို တန်ဖိုးထားမိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် အကျည်းတန်သူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလှတရားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝေးကွာနေပါသည်။
- ၃။ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ပါ။ “ဘာမှ မလုပ်သူသည် သူတောင်းစားလုပ်ရသည်” ဟူသော အဆိုရှိ၏။ ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်ပါ။ သူတောင်းစားလည်း မလုပ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမလုပ်ပါ။

- ၄။ ကျွန်တော်သည် ဘာမှမရှိသော အိုးတစ်လုံးဖြစ်ချင်ပါသည်။ အထဲမှာ ဘာမှ ထည့်မထားချင်ပါ။ ထိုသို့ဖြင့် အများကြီးရှိနေချင်ပါတော့သည်။
- ၅။ ဖားဖိုကြီးထဲမှာ ဘာမှမရှိပါ။ သို့သော် ... သူ့အထဲမှာ အင်အားများစွာကို ရပါသည်။ ဖားဖိုကို အသုံးပြုသူသည် ဖားဖိုမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဖားဖိုကြီး ဖြစ်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ယနေ့ထက်တိုင် ဖားဖိုကို အသုံးပြုသူသာ ဖြစ်နေဆဲ။
- ၆။ မြေကြီးနှင့် ကောင်းကင် ဘယ်မှာထိကြသလဲ။ ကျွန်တော် လိုက်ရှာဖူးပါသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှာ ထိကြ၏။ အဝေးမှမြင်ရသည်။ (အဝေးမှပင်) မြေကြီးဆီမှ ... ကောင်းကင်ကို ကျွန်တော် ဆွဲပင့်ဖူး၏။ ကွဲကွာအောင် လုပ်ဖူး၏။
- ၇။ စကြဝဠာကြီးသည် သက်တော်ရှည်၏။ သူ့အတွက် သူရပ်တည်နေခြင်းမဟုတ်သောကြောင့်ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မဟုတ်။ မည်သူ့အတွက်မှလည်း မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည်ရော သက်တော်ရာကျော် ရှည်မည်လော။
- ၈။ ကျွန်တော် ရေလိုစီးခဲ့ပါသည်။ အကွေ့အကောက်များစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပါသည်။ ကြည်လင်စွာ စီးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ... ကျွန်တော့်ကျောပေါ်တွင် အမှိုက်သရိုက် တချို့လည်း ပါလာနိုင်ပါသည်။

- ၉။ ကျွန်တော်သည် စွန့်ပစ်ခြင်းကို ဝါသနာပါသည်။ ယူထားလျှင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်။ ရန်သူတို့၏ ရန်သူဖြစ်ရမည်။ ပျင်းစရာ ကောင်းလိမ့်မည်။
- ၁၀။ ကဗျာတွေရေးမည်။ စာတွေရေးမည်။ သို့သော် အပိုင်းလည်း ယူမထားချင်။ ပေးလိုက်မည်။
- ၁၁။ ခွက်လွတ်တစ်လုံးကို ကျွန်တော်ကြည့်သည်။ အထဲမှာ ဘာမှ မရှိသောကြောင့် သူ ခွက်လွတ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုဘာမှမရှိသော နေရာကပင် အသုံးဝင်လှသည်။ ကျွန်တော်လည်း “ဘာမှမရှိသော နေရာ” ဖြစ်ချင်သည်။ ဘယ်ခွက်ထဲသို့ ဝင်ရမည်နည်း။
- ၁၂။ ကျွန်တော် အမဲမလိုက်ချင်ပါ။ တောကစား မထွက်ချင်ပါ။ မည်သူ့နောက်ကိုမှ ခြေရာခံ မလိုက်ချင်ပါ။ ကျွန်တော် မြင်းများ၊ တောခွေးများကို ကြိုးဖြေ၍ လွတ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့က ကျွန်တော့်နောက်မှ ပြန်လိုက်လာကြ၏။
- ၁၃။ အတ္တရှိသူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ချစ်၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မချစ်ပါ။ မုန်းပါသည်။ သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုန်းခြင်းသည်လည်း အတ္တဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အတ္တကြီးပါသည်။
- ၁၄။ “လောကသစ္စာ” ကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်ပါသည်။ သူ့နာထ်ကို ကျွန်တော်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့မှာ “ကျော” မရှိချေ။ သူတို့

ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်၏။ သို့သော် သူ့မှာ “ရင်ဘတ်” မရှိချေ။
“လောကသစ္စာ” ကို ကျွန်တော် လိုက်မရှာတော့ပါ။ နေရာမှာ
ပဲ ရပ်နေလိုက်ပါသည်။ အကယ်၍ သူက ကျွန်တော့်ကို လာရှာ
လျှင် လွယ်ကူရန် ဖြစ်ပါသည်။

၁၅။ ကျွန်တော် လိုက်လျောတတ်ပါသည်။ လိုက်လျောညီထွေရှိနိုင်
ရန် လေ့ကျင့်ခဲ့ပါသည်။ အရည်ပျော်လှဆဲဆဲ ရေခဲတုံးကဲ့သို့ပင်
လိုက်လျောညီထွေပြုရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါသည်။ သည်းခံဖို့
တော့ လိုသည်။ ကျွန်တော် နည်းနည်း အေးစက်နေပါလိမ့်
မည်။

၁၆။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ဆုပ်ကိုင်မထားပါ။ လက်ချောင်းတွေ
ဒီအတိုင်းရှိပါသည်။ လက်ချောင်းအချင်းချင်းလည်း ဆုပ်ကိုင်
မထားပါ။ လက်ချောင်းတွေ ဒီအတိုင်းရှိပါသည်။

၁၇။ သူတစ်ပါးအတွက် ကျွန်တော် လုပ်ပေးဖူးပါသည်။ ထိုသောသူ
တစ်ပါးက ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးစကားဆိုပါသည်။ အခြားသူ
များကိုတော့ “သူ့ဘာသာ လုပ်ခဲ့သည်” ဟု ပြောပါသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျေးဇူးစကား ပြန်ဆိုလိုက်
ပါသည်။

၁၈။ “အစစ်အမှန်” များရှိကြ၍ “အတုအယောင်” များပေါ်လာကြ
ပါသည်။ ကျွန်တော့်ထဲတွင် “ကျွန်တော် အစစ်အမှန်” ရှိပါ

သည်။ ထို့ကြောင့် ... ကျွန်တော့်ထံတွင် “ကျွန်တော် အတု အယောင်” ကော ရှိဦးမည်လား။ စဉ်းစားရပါမည်။

၁၉။ ကျွန်တော်သည် ပညာရှင်ကြီး မဖြစ်ချင်ပါ။ အလွမ်းတွေထဲ မှာ ပညာနှင့်ယှဉ်၍ ဖြစ်ပေါ်သောအလွမ်းသည် အဆိုးဝါးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

၂၀။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားသူ မဟုတ်ပါ။ အခြားသူများသည်လည်း အခြားသူများသာ ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မဟုတ်ပါ။

၂၁။ အိပ်မက်များစွာကို ကျွန်တော် မက်ဖူးပါသည်။ ထိုအိပ်မက် များကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်တွယ်၍ မရပါ။ ကျွန်တော် ကြိုးစားဖူးပါ သည်။ ဖမ်းဆုပ်ကိုင်တွယ်၍ ရဖူးပါသည်။ သို့သော် ... ထိုဖြစ် ရပ်ကပင်လျှင် နောက်ဆုံးမှာ အိပ်မက်ဖြစ်နေပါသည်။

၂၂။ ဤစာကို ကျွန်တော် ရေးနေပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ အားလုံး ဖတ်၍ရပါသည်။ သို့သော် ... အားလုံးမဖတ်နိုင် အောင် ရည်ရွယ်ရေးခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ စာရေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

၂၃။ လောကီအမိုက်မှောင်ထဲမှ လွတ်မြောက်လိုကြ၏။ ချင့်ချိန် ကြည့်ရဦးမည်။ မည်သည့်အရာက ချုပ်နှောင်ထားသလည်း။

၂၄။ ခြေဖျားထောက်ပြီး ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ဖူးပါသည်။

သတိနှင့် ထိန်းလျှောက်ခြင်းဖြစ်၍ မလဲပါ။ သို့သော် သတိထား
နေရခြင်းက ပင်ပန်းပါသည်။ ထိန်းလျှောက်ရခြင်းကြောင့်
လည်း ညောင်းပါသည်။

၂၅။ ကျွန်တော် ထွက်သွားဖူးပါသည်။ ဝေးရာကို ထွက်သွားဖူးပါ
သည်။ ပို၍ဝေးရာကို ထွက်သွားဖူးပါသည်။ မူလနေရာသို့ပင်
ပြန်ရောက်လာပါသည်။ “မေမေ” ဟု ကျွန်တော် အော်ခေါ်
လိုက်ပါသည်။

၂၆။ ကျွန်တော်က တိုးတိုးကလေးနေချင်ပါသည်။ ကျယ်လောင်စွာ
ကို မနှစ်သက်ပါ။ “တိုးတိုး” လေး “အော်” တတ်သူများကို
လည်း တွေ့ဖူးပါသည်။ သူတို့ကိုလည်း မနှစ်သက်ပါ။

၂၇။ အချို့သူများသည် ကြီးနှင့်ချည်နှောင်တတ်၏။ အချို့သူများက
ကြီးမပါဘဲ ချည်နှောင်တတ်သည်။ ကျွန်တော် ခံခဲ့ရဖူးသည်။

၂၈။ သစ်ကြမ်းတုံးကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ဘီလူး
ရုပ်၊ မင်းသမီးရုပ်၊ ကိန္နရီရုပ် မည်သည့်အရုပ်ကိုဖြစ်စေ ထု၍
သည်။ မည်သည့်အရုပ်ကိုမဆို သူ ပေးနိုင်သည်။ သူ့မှာ တန်ဖိုး
များ ရှိနေသလား။

၂၉။ လောကကြီးကို ကျွန်တော် ပြုပြင်လိုပါသည်။ ပျက်နေသည့်
နေရာကို ကျွန်တော်သိပါသလား။ ပြင်တတ်ပါသလား။
လောကကြီးအတွက် အပိုပစ္စည်း (Spare Part) ကို မည်သည့်
နေရာတွင် ဝယ်ရမည်နည်း။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

၁၀။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲမှာ အမြှုပ်တွေ ရုတ်ရုတ်သည်သည်ဖြင့် နေသည်ကိုကြည့်ပြီး အချို့သောသူများကို ကျွန်တော် ညည်း ငွေဖူးသည်။ စစ်ကူတောင်းပြီး (ကျွန်တော်ကတော့) သူ့ရဲ ကောင်း မလုပ်ချင်။

၁၁။ လောကကြီးသည် ပင်လယ်ကြီးနှင့် တူပါသလား။ ကျွန်တော် မြစ်ကို စီးဆင်းသွားချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် တော့ မည်သူမျှ အကျိုးမကျန်ရစ်စေလိုပါ။ မြစ်ကျိုးအင်းတွေ ကို ကျွန်တော် မထားခဲ့ချင်ပါ။

၁၂။ အခြားသူများကို နားလည်တတ်ရန်ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်ရန် ခက်၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မကြားခဏ ပြောဖူးပါသည်။ “မင်း ... ဘာကောင်လဲ ? ... ”

၁၃။ အိတ်လွတ်တစ်လုံးဖြစ်နေလျှင် သူ့အတိုင်း မတ်မတ်ထောင်၍ မရ။ ကျွန်တော်သည် ဘာမှမရှိသော အိတ်လွတ်တစ်လုံးဖြစ် ဖူးသည်။ ထပ်မံဖြစ်ချင်စိတ်ကား မရှိ။ နံရံ သံချိတ်တွင် တွဲ လောင်းကြီး ဖြစ်နေရသည်မှာ မသက်သာလှ။

၁၄။ လိုချင်လျှင် အရင်ပေးရမည်။ အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားမှ အိတ် က ထုတ်၍ရမည်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်နှင့် ထည့်ထားသော အရာများဖြစ်၍ ကျွန်တော့်လက်နှင့်ပဲ ဖြစ် ထုတ်လို့ရပါသည်။

၃၅။ ကျွန်တော့်မှာ နာမည်ရှိပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ထိုနာမည်
ကို ကျွန်တော် ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်ပါသည်။ ဘာအမည်မှမရှိလျှင်
ပိုကောင်းမည်။

၃၆။ အသီးအတွက် နေထိုင်သူသည် အပွင့်အတွက် မဟုတ်ချေ။
ပန်းသီးပင်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် တွေဝေစဉ်းစားနေပါသည်။

၃၇။ ကျွန်တော်သည် ကျောက်စိမ်းလို တချွင်ချွင် မြည်ချင်သူ
မဟုတ်။ ကျောက်ခဲလို တဝီးဝီး လိမ့်ချင်သည်။ လမ်းဖယ်ပေး
ကြစေလိုသည်။

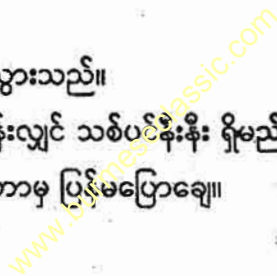
၃၈။ အရှေ့ကိုသွားဖူး၏။ အနောက်ဘက် ရောက်သွားသည်။ ခဲလုံး
ကို မိုးပေါ်ပစ်တင်ဖူး၏။ မြေပေါ်ပြန်ကျလာသည်။ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း အတည့်လည်း နေဖူးသည်။ ပြောင်းပြန်
လည်း ဖြစ်ဖူးသည်။

၃၉။ အကျယ်ပြန့်ဆုံးသော နေရာသည် ထောင့်ချိုးများ မရှိ ...။
ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ထောင့်ချိုးများသည် ...
ကျွန်တော့်မကျယ်ပြန့်မှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၄၀။ တစ်
နှစ်
သုံး

သူရဲကောင်းတွေလည်း ခါးကုန်းသွားသည်။

၄၁။ မြက်ပင်ကလေးများ ကြီးထွားလွန်းလျှင် သစ်ပင်နီးနီး ရှိမည်
လော။ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။

၄၂။ ပြေးပါရစေ။ ရပ်ရမည့်နေရာကို သူ သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်နယ်မြေဆီလည်း သူပြေးနိုင်သည်။ ရပ်ချိန်တန်လျှင် ရပ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်သောကြောင့် သောက်ရေတစ်ခွက်နှင့် စောင့်နေသည်။

၄၃။ ကျွန်တော်မက်ခဲ့ဖူးသော အိပ်မက်တို့ များလှပါပြီ။ လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် လုံလောက်ပါပြီ။ တော်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ပြောသော်လည်း သူတို့မကြားကြ။ အိပ်မက်များစွာ လာမြဲလာသည်။

၄၄။ တစ်ခုပဲ လုပ်ပါ။ မြင်းလုပ်မလား။ ရထားလုပ်မလား။ ထိုသို့ပင် ကျွန်တော် မြင်းရထားကြီးကို သွားမေးဖူးသည်။

၄၅။ သိချင်၏။ ပို၍ သိချင်၏။ သို့သော် သိအောင် ကြိုးစားလေလေ မသိလေလေ ဖြစ်သွားသည်။ နားစွင့်ထောင်ကြည့်၏။ ဟိုး အဝေးဆီမှ ကျွဲချိုမှုတ်သံသဲ့သဲ့ကိုသာ ကြားရလေသည်။

၄၆။ ကျွန်တော်မှာ ရှိသမျှအကုန်လုံး ပျောက်ဆုံးသွားဖူး၏။ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာမထည့်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော် ငြိမ်းချမ်းသွားပါသည်။ ဘာမှမရှိသဖြင့် ဘာမှ လုပ်စရာမလိုတော့။

၄၇။ ကျွန်တော် မုဆိုးမဟုတ်ပါ။ လေးနှင့်မြားကို မထုတ်လုပ်ပါ။ အချို့နေရာများတွင်ရှိကြသော “ပစ်မှတ်” များသည် ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ကြပါ။

၄၈။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏အရှင်သခင် ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်
ပျက်လက်ပျက် ခံစားရ၏။ ထိုဒဿနအရဆိုလျှင် ကျွန်တော်
သည် ကျွန်တော်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်နေသည်။

၄၉။ အလင်းရောင်သုံးခြင်းသည် အမြင်အာရုံကို ကြည်လင်စေ
သည်။ ကျွန်တော့်ကို အလင်းပေးစေလိုပါသည်။ အပူမတိုက်
ကြပါနှင့်။

၅၀။ ဗဟိုလမ်းမကြီးများက ဖြောင့်ဖြူညီညာလှပါသည်။ အချို့က
လမ်းသွယ်ကိုမှ ကြိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့တွေ တစ်နေရာ
တည်းကို ဦးတည်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်
နှင့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများ တစ်လမ်းစီ သွားခဲ့ကြပါသည်။

၅၁။ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ပါသည်။ အထီး
ကျန်သည်ဟု မခံစားရပါ။ ဤမျှသည်ပင်လျှင် များလှပါပြီ။
စည်ကားလှပါပြီ။

၅၂။ လိုချင်သောအခါ ကောက်ယူရ၏။ မလိုချင်တော့သောအခါ
ပြန်လွှင့်ပစ်ရ၏။ အစတည်းက မယူခဲ့လျှင် အကောင်းသား။
အခုတော့ “အား” နှစ်ခါ ကုန်ရသည်။

၅၃။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူ ချည်နှောင်ခဲ့သည် မသိ။ ဘယ်တုန်းက
ချည်နှောင်ခဲ့သည်မသိ ... ။ ကျွန်တော့်မှာ ဖြည်ငိုက်ရတာ။
(ခုတိုင် ... မလွတ်မြောက်သေး)

- ၅၄။ သာမန်လူပဲ ဖြစ်ချင်သည်။
- ၅၅။ အစွန်းမရောက်အောင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်ပါပြီ။ သူများအစွန်းနှင့် လွတ်အောင်တော့ ကိုယ်မနေတတ်သေး။ ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီး ကြားညှပ်နေသော ကောင်လေးကို ဆွဲထုတ်ပေးကြပါ။
- ၅၆။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဖွင့်ချထားပါသည်။ ဘောင်တစ်ခု ထဲမှာ ပိတ်မထားပါ ... ။ အကန့်အသတ် မဲ့သွားပါသည်။ ထို “အကန့်အသတ်မဲ့မှု” သည် ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည့်အရာ များအတွက်တော့ “တိကျမှု” ပဲ ဖြစ်ပါသည်။
- ၅၇။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒိုင်းနှင့်ကာထားပြီးမှ သူတစ်ပါးကို ဓားနှင့် ရွယ်ရဲသူ၊ ထိုလူနှင့် ကျွန်တော် လမ်းမတူ။
- ၅၈။ ကျွန်တော့်ကို ရိုကျိုးနှိမ့်ချစွာ ဆက်ဆံလာသူများ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘာကောင်မှမဟုတ်၍ သူတို့အရုံးထွက်ကြလိမ့် မည် ထင်သည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အချို့လူများသည် ... “လိုအင်” တစ်ခုအတွက် နှိမ့်ချခြင်းမဟုတ်။ သဘာဝအတိုင်း နှိမ့်ချခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကတော့ မြတ်လိမ့်မည်။
- ၅၉။ မည်သူ့ကိုမဆို မည်သည့်အရာကိုမဆို အပြစ်ရှာလျှင် တွေ့နိုင် ပါသည်။ “အဲဒီခေတ် ကုန်သွားပြီ” ဟု ကျွန်တော်နှင့် သူငယ် ချင်းတစ်ဦး ရယ်ပွဲဖွဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော်တို့ “အပြစ်” မရှာတော့

၀။ “အဖြေ” ကိုသာ ရှာပါတော့သည်။

၆၀။ ပညာရှိများသည် သေးဖွဲသော အရာများမှာပင် အခက်အခဲတွေကို ရှာတွေ့တတ်သည်။ ကျွန်တော်ဟာ ပညာရှိမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အခက်အခဲတွေကို အသေးအဖွဲဟု သဘောထား၏။ “ခံရမှ သိမယ်” ဟု ချစ်သူကပြောသည်။ သို့သော် မခံရသေး၍ မသိသေး။ ချစ်သူကို ရယ်ပြခဲ့သည်။

၆၁။ ကျွန်တော့်ထံမှ ထိုအရာများ လွတ်ကျမည်ကို ကျွန်တော်စိုးရိမ်၏။ ဆုပ်ကိုင်ထားရန် ငြင်းလိုက်ပြီ။ လွတ်ကျမှာကို ကြောက်စရာ မလိုတော့။

၆၂။ “ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေ” ဟု သမားတော်က ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကု၏။ ဝေဒနာပျောက်သောအခါ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆေးဖိုးဝါးခ မပေး။ သူ ဒေါသထွက်သောအခါ “ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေ” ဟု ကျွန်တော် ပြန်ဖျောင်းဖျလိုက်၏။ ကြေပြီ။

၆၃။ ခက်သည်က ကမ္ဘာမြေကြီးကို ကျွန်တော့်ကြောင့် မလေးစေချင်ခြင်းဖြစ်သည်။ “လေထဲမှာ ပျံနေပေါ့” ဟု ညီမလေးက နောက်၏။ ခက်သည်က ... လေထုကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် မလေးစေချင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲကိုသာ ပြန်ကြိုဝင်မိသည်။

၆၄။ “ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲ” ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်ကာ အချို့က ဆို၏။ ကိုယ်စီကိုယ်စီ လက်နက်ရှာကြ၏။ ဘာကိုမှလည်း

မရှာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်သည် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်လေ့ရှိ၏။

၆၅။ အချို့လူများ ကျွန်တော့်ကို ရှေ့မှာကာထား၏။ အချို့လူများ ကျွန်တော့်ကို ကျော်တက်သွား၏။ ချောက်ကမ်းပါးကိုရောက်မှ ကြောက်အားနှင့်လှည့်ပြန်၊ ကျွန်တော်နှင့်တစ်ဖန် လူချင်းလဲ ကြပြန်။

၆၆။ အောင်မြင်ကြပါစေ။ သို့သော် အောင်မြင်ခြင်းသည် ငြိမ်းချမ်းခြင်းမဟုတ်။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကသာ ငြိမ်းချမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖော်မပါလည်း တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်မည်။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်းချမ်းမည်။

၆၇။ အင်္ကျီကို ကျောက်ပြားနှင့် ရိုက်လျှော်လိုက်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရော ဘာနှင့်ရိုက်လျှော်မည်လဲ။

၆၈။ မသိချင်ပါ။ ဘာကိုမှ မသိချင်ပါ။ ဘာကိုမှ မသိဘူးဆိုတာကို လည်း ပြန်မသိချင်ပါ။

၆၉။ သူ့ကိုယ်သူတော့ ချစ်လိမ့်မည်။ ထိုမိန်းမကြီးကို ကြည့်ပြီး ... ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ချစ်တာနှင့်ပင် သူတစ်ပါးကို မုန်းရမည်လား။ တစ်စုံတစ်ရာကတော့ “မတရား” ဟု ထင်မိသည်။

၇၀။ ကောင်းကင်ကွန်ယက်က ကြီးသည်။ ကွန်ပေါက်တွေလည်း ကျယ်သည်။ သို့သော် မည်သည့်အရာမှ ထွက်ကျမည်။ ထိုသို့

ဖြင့် ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ပါသွားရပြီ။

၇၁။ ကျွန်တော် မကြည့်ချင်သော ယောက်မများကို ထိုသစ်သားတုံးကြီးမှ ထုတ်လုပ်၏။ သစ်သားတုံးကို မခုတ်ပါ။ လက်သမား၏ လက်ကိုသာ ခုတ်ရမည်။ ကျွန်တော် ဓားတွေကို ထွေရာလေးပါး ဝှေ့ယမ်းနေမိသည်။

၇၂။ သူဌေးကြီးလက်ထဲမှ ပြားစေ့သည်လည်း သူတောင်းစားလက်ထဲမှ ပြားစေ့နှင့် တန်ဖိုးညီသည်။

၇၃။ ကျွန်တော်စိုက်သော နှင်းဆီပင်ကလေး သေသွားပြီ။ ခြောက်သွေ့သွားပြီ။ ကျွန်တော်က ရှင်သန်ရဦးမည် ဖြစ်၏။ လောကကြီးမှာ စိမ့်စိုရပ်တည်ရချေဦးမည်။

၇၄။ လောကသည် လေးကိုင်းပမာ ရှိ၏။ ရုန်းပင့်ဆွဲယူခြင်းကို ခံရသောအခါ မြင့်သောအပိုင်းက ညွတ်ဆင်းသွားသည်။ နိမ့်သောအပိုင်းက ခုံးမောက်သွားသည်။

၇၅။ ဘဝမှာ လေပြည်ကိုချည်း မျှော်လင့်စရာမလိုပါ။ မှန်တိုင်းမှာ လည်း အောက်ဆီဂျင်ပါလေသည်။

၇၆။ နိုးနိုးကြားတော့ မအိပ်ချင်ပါ။ အိပ်မည့်အိပ်ပျော်အောင်ပဲ အိပ်ပါတော့မည်။

၇၇။ “... ..”ကိုပဲ ယူပါမည်။ သံချပ်ကာ အရေခွံကြီးကို ထားခဲ့ပြီ။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

၁၃၃

၇၈။ မှန်သောစကားသည် အသံထွက်ချိုသာခြင်း မရှိ။ သို့သော်
လည်း မှန်သည့်အတိုင်း ဝန်ခံခဲ့ပါသည်။ သင့်အထင် မှန်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်သည် စုန်းပြူးတစ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝိုး တ ဝါး သာ သာ ဗေ ဒ

(+၁) သူတော်ကောင်းထံမှ စာအုပ်ရခြင်း

သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဓတ့ပါတယ်။

“ရော့ ... မင်းဖတ်ဖို့”

သူက ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်ပေးတယ်။ အိမ်ရောက်

တော့ ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာမှရေးမထား

ဘူး။ မြတ်နိုးလွန်းတဲ့အတွက်ကြောင့် ခေါင်းအုံးအောက်မှာထားပြီး

ကျွန်တော်အိပ်ပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် အရမ်းကြည်ညိုသွား

ပါတယ်။ သူ့လိုလူမျိုးမို့လည်း ... ဒီလိုကျမ်းမျိုးကို ပြုစုနိုင်တာလို့

ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

(-၁) လူရိုင်းက ခေါ်ဆောင်ခြင်း

“လာ ... လိုက်ခဲ့”

လူရိုင်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပါတယ်။

ဆီခေါ်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော်က လိုက်သွားရတာပါ။ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ရဲ့ နတ်ဆရာဆီ ရောက်သွားပါတယ်။

“ခင်ဗျားက နတ်ဆရာလား?”

“ဟုတ်တယ် ...”

“နတ်က ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်လား?”

သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေပါဘူး။

“ကောင်းပြီ ... ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ကြိမ်လုံးလိုက်ငှား ပေးမယ်”

ဆိုပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

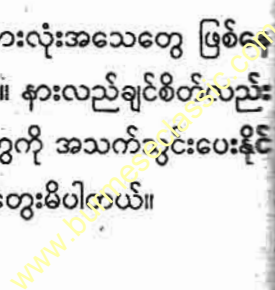
(+၂) လူသေများနှင့် စကားပြောခြင်း

လူသေတွေနဲ့ တွေ့တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို စကားပြောဖို့ အလှအယက် ကြိုးစားကြပါတယ်။ သူတို့ အင်မတန် နားထောင်စေ ချင်တဲ့ စကားမှန်းသိလို့ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုးစားပြီး နားထောင် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ဘူး။

“က+ဃ+ဝ+ယ+လ”

“ပ+အ+ဈ+ဠ+ဃ”

လူသေတွေက ပြောတာမို့လို့ စကားလုံးအသေတွေ ဖြစ်နေ ပါတယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး ... ။ နားလည်ချင်စိတ်လည်း အရမ်းရှိပါတယ်။ အဲဒီစကားလုံးအသေတွေကို အသက်သွင်းပေးနိုင် တဲ့သူရှိရင် အရမ်းကောင်းမယ်လို့လည်း တွေးမိပါတယ်။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

(-၂) မြင်းဝါတစ်ကောင်ကို ရခြင်း

မြင်းဝါတစ်ကောင်နဲ့ ကျွန်တော် ဆုံပါတယ်။

“ခင်ဗျားက အဝါရောင်ကြီးပါလား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်စီးလို့ ရမလား”

အဲဒီစကားကြောင့် သူက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပါတယ်။

“မင်းက လူဖြူလား၊ လူမည်းလား”

“လူဖြူ၊ လူမည်းကို ခင်ဗျား ဘာနဲ့ခွဲလဲ”

“နှလုံးသားဖြူတဲ့လူက လူဖြူပေါ့၊ နှလုံးသားမည်းတဲ့သူက လူ

မည်း”

ပြောပြီး သူက ရယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်ပါ

တယ်။

(+၃) ကြယ်များ၏စက်ဝိုင်းကို မြင်ခြင်း

ညကောင်းကင်ရဲ့ ကြယ်တွေကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိ
တယ်။ စက်ဝိုင်းတစ်ခုရဲ့ အနားလို ဝိုင်းပတ်နေတဲ့ ကြယ်တွေကို ထောင်
သတ်ထားလိုက်မိတယ်။ နောက်မှ ကြယ်စက်ဝိုင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို
မြင်လိုက်ရတော့တယ်။

ပြီးပြီးလက်လက်တောက်ပရင်း အဲဒီကြယ်စက်ဝိုင်းကြီးက

www.burmeseclassic.com

လိုက်တာ။ မနက်ကျမှ တွေးမိတယ်။

(-၃) ရုပ်ဖျက်ထားသူနှင့် တွေ့ခြင်း

ခွံ့ထဲမှာ ထိုင်နေသူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တွေ့ပါတယ်။
သူ့မျက်နှာကို ရုပ်ဖျက်ထားတယ်။

“ခင်ဗျားမျက်နှာကို ဘာဖြစ်လို့ ရုပ်ဖျက်ထားရတာလဲ”
သူက သက်ပြင်းချပြီး ဖြေတယ်။

“မျက်နှာပျက်စရာတွေ ရှိနေလို့ပါ”
ခေါင်းငုံ့သွားရပြန်တယ်။

“ခေါင်းလည်း မဖော်ချင်တော့ပါဘူးဗျာ”
လို့ ထပ်ပြောတယ်။

“ဝင်ထိုင်ပါဦးလား”
လို့ မဖိတ်ခေါ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ရတယ်။

(+၄) မြို့တစ်မြို့သို့ ဝင်ခြင်း

မြို့တစ်မြို့ထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားပါတယ်။ ဘာမြို့မှန်း
ကျွန်တော် မသိပါဘူး။

သတိရလို့ ... မျက်နှာချင်းဆိုင်က လမ်းလျှောက်လာသူတစ်
ယောက်ကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမြို့က ဘာမြို့လဲဗျ”

သူ ဇေဝေဇဝါ ဖြစ်သွားပါတယ်။

“ဘူတာရုံမှာတော့ ရေးထားတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း မမှတ်မိ တော့ဘူး ...”

ပွဲတော်ဆီသွားမယ်လို့ ယူဆရတဲ့လူတစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရပါ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပျော်ချင်လို့ သူတို့နောက်က လိုက်သွားလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ပွဲတော်ဆီသွားတဲ့လူအုပ် မဟုတ်ဘဲ ပွဲတော် က ပြန်လာတဲ့ လူအုပ်ဖြစ်နေတယ်။

(-၄) နေထဲမှ လိမ့်ကျခြင်း

နေထဲကနေ ကျွန်တော် လိမ့်ကျလာပါတယ်။

ကမ္ဘာဆီရောက်အောင် အကြာကြီးကျခဲ့ရတာပါ။ လူသူစည် ကားတဲ့ မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုပေါ် ကျတယ်။ အပန်းဖြေနေတဲ့လူတွေ က ကျွန်တော့်ကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကြတယ်။

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် နေဆီက ဆင်းလာတာပါ” သူတို့က မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးလို့။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကို အလင်းပေးမလို့ပေါ့”

လူအုပ်က ရှုခနဲ နောက်ကို ထပ်ဆုတ်သွားကြပါတယ်။

“သွား ... သွား ... မလိုချင်ဘူး၊ မင်းဟာ အပူသည်ပဲ” ကျွန်တော့်ကို သူတို့ မောင်းထုတ်လိုက်ကြပါတယ်။

(+၅) မီးတောက်တစ်ခုကို ရူးခြင်း

မီးတောက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ပါတယ်။ လှပ
တော့ရှင်းပြီး အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ မီးတောက်တစ်ခု
ပါ။

“အေး ... မင်းကို ငါစောင့်နေတာ ကြာပြီ”

ပန်းရုံညှပ်တဲ့ ကတ်ကြေးကိုသွားယူပြီး အဲဒီမီးတောက်ကို
အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားအောင် ကျွန်တော် ညှပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရ
ဘူး။

သူကလည်း ဟူးဟူး ဖဲဖဲ လောင်ကျွမ်းပြီး ဒေါသတွေထွက်
နေတယ်။ ကျွန်တော့် ကတ်ကြေးသံကလည်း တချွမ်းချွမ်းညံ့လို့။
နောက်ဆုံးကျတော့ သူ လောင်စာကုန်သွားပါတယ်။

အဲဒီတော့မှပဲ အမြစ်ကကျွတ်ပြီး သူ ငြိမ်းသွားပါတယ်။

(-၅) နတ်ဆိုးနှင့် ကစားခြင်း

နတ်ဆိုးက ကျွန်တော့်ကို စိန်ခေါ်နေပါတယ်။

“သတ္တိရှိရင် မင်း ငါနဲ့ ကစားရဲသလား”

ကျွန်တော်ကလည်း မကြောက်တတ်ဘူးလေ။

“ရပါတယ်၊ တို့ ဘာတမ်းကစားကြမလဲ”

“ရတယ်၊ မင်းကြိုက်တဲ့ ကစားနည်းကို ပြော ... ”

“ကျွန်တော်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်တယ် ... ပြီး လက်ညှိုး

www.burmeseclassic.com

ထောင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ နတ်ကောင်းလုပ်တမ်း ကစားကြမယ်”

သူ မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အရှုံးပေးလိုက်ပါ
တယ်။ ပြန်ခါနီးမှာ တစ်ခွန်းလှည့်ပြောသွားတယ်။

“မင်း လူကောင်းမဟုတ်ဘူး ... ”

(၀) သုံးသပ်ချက်

အထက်မှာ တင်ပြခဲ့တာတွေဟာ ကျွန်တော်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်
တွေပါ။ အပေါင်းအိပ်မက်တွေဟာ ကောင်းသော အိပ်မက်တွေဖြစ်
ပြီး အနုတ်အိပ်မက်တွေဟာ ဆိုးသော အိပ်မက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။
အိပ်မက် တိတ္ထုကျမ်းက အဲဒီလိုဆိုထားပါတယ်။

ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ခံယူချင်ပါ
တယ်။ သင်္ချာပညာရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ ပေါင်းစည်းမှု သဘော
သဘာဝအရ အပေါင်းအိပ်မက်နဲ့ အနုတ်အိပ်မက်တို့ သူ့ဘာသာ ကြေ
ဖျက်သွားကြမှာကို ကျွန်တော် မလိုလားပါဘူး။

အဲဒီလိုသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအိပ်မက်တွေကို ကြီးစား
ဝမ်းစား ကျွန်တော်မက်ခဲ့ရတာ အလကားဖြစ်သွားမှာပဲလေ။

ကျွန် တော် နှင့် အ ရုပ် က လေး

ကျွန်းတော်မှအပြန်

ပတ္တလားသံသဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။ ပွဲတော်၏ခေါင်မိုးမှာလည်း

မြူဝတ်နှင့်မိုးတွေ အုံ့မှိုင်းလျက်။ ပွဲတော်၏ ထောင့်ချိုးတစ်နေရာ

မှာ ကျွန်တော် ရပ်နေပါသည်။ ဈေးဆိုင်သည် အရုပ်ကလေးများ

ရောင်းသော ဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုင်ရှင်များက “လာပါ ယူပါ” ဟု

မအော်ကြပါ။ သူတို့ဘာသာ ထိုင်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ လာမိ

သော်လည်း မယူမိပါ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ကျွန်တော် ငေးကြည့်မိသော အရုပ်မှာ ယမင်းရုပ်ကလေး ဖြစ်ပါ

သည်။ လှသော်လည်း ကမနေပါ။ မကသော်လည်း လှနေပါသည်။

ထိုအရုပ်ကလေးကို ကျွန်တော် လာရောက်ငေးကြည့်နေမိတာ သူ့ည

နဲ့ပဲပါပြီ။ ဆိုင်ရှင်များကလည်း ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေကြပါသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့ရောင်းသောအရုပ်များကို ကတော်

သောက်က လာရောက်ငေးနေခြင်းသည် အဆန်းမဟုတ်ပါ။ သူတို့

www.burmeseclassic.com

ဘာသာ ထိုင်နေကြပါသည်။ ပွဲသွားပွဲလာများက ကျွန်တော့်ကို ကွေ့
ရှောင်သွားကြပါသည်။ အရပ်ကို ကျွန်တော်ကြည့်နေကြောင်း သူတို့
သိကြလိမ့်မည်။ သို့သော် ‘ယမင်းရုပ်’ လေးတစ်ရုပ်ကို ကျွန်တော်
ငေးကြည့်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ သူတို့သိကြလိမ့်မည် မဟုတ်
ပါ။ ဆိုင်ရှင်များလည်း မသိကြပါ။ ယမင်းရုပ်ကလေး သိ မသိကိုတော့
မတွေးတတ်။ ကျွန်တော် မသိပါ။ ပတ္တလားသံသဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။
ပတ္တလားရွက်ပေါ် လက်ခတ်ကျသံ တလက်လက်သည် ကျွန်တော့်
ဘဝထဲသို့ တစ်စက်ချင်း စိမ့်ယိုပေါက်ကျခဲ့သည်။ နှင်းမြူများနှင့် ပတ္တ
လားသံပေလူးနေသော ညသည် လှပဝိုးရီနေသည်။ အရပ်ကလေးကို
ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိခဲ့။ ဆိုင်ရှင်များက ကျွန်တော့်ကို လိုချင်
သလားဟု မမေးကြပါ။ ကျွန်တော် လိုချင်ပါသည်။ ဆိုင်ရှင်များက
“လိုချင်ရင် ပိုက်ဆံစု” ဟု မပြောသော်လည်း ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်
မစုပါ။ ထိုသို့ဖြင့် ပွဲတော်၏နောက်ဆုံးညမှာ ကျွန်တော့်အရပ်ကလေး
မရှိတော့ပါ။ ဆိုင်ရှင်များကို ကျွန်တော် ဘာမှမမေးပါ။ ဆိုင်ရှင်များ
ကလည်း ဘာမှမပြောပါ ... ။ သူတို့ဘာသာ ထိုင်နေကြပါသည်။
ကျွန်တော် လှည့်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ဘကြီးအောင် ညာခြင်းမဟုတ်ပါ။
ဘကြီးအောင်ကိုလည်း မသိပါ။ အရပ်ကလေးကိုပဲ ကျွန်တော်သိပါ
သည်။ ယခု သူမရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော် လှည့်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ပွဲ
တော်သည် အပျော်ကို ဖျာလက်မှတ်နှင့် ရောင်းစားရင်း ကျန်ရစ်၏။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သွားပါသည်။ အရုပ်ကလေး ဘယ်ရောက်
သွားမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ အမေက အိပ် ... အိပ် ... ဟု ပြော၏။
ကျွန်တော် အိပ်လိုက်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် အရုပ်ကလေးပါ
ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော် အိပ်မက် မမက်ခဲ့။ အမေက 'အိပ်
အိပ်' ဟုပြော၍ ကျွန်တော်က အိပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ပြောပြမိပါသည်။ သူငယ်
ချင်းက မရယ်ပါ။ ငိုလည်း မငိုပါ။ သူ့လက်ထဲမှ ဝါးသေနတ်ဖြင့်
ကျွန်တော့်ကို တဒက်ဒက် ဆွဲမွှေပစ်ခတ်ရင်း "မင် ... သေသွားပြီ" ဟု
ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် သေသွားပါသည်။ သို့သော် အရုပ်ကလေး
မသေပါ။ သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော် ပြောပြမိပါသည်။ သူငယ်ချင်းက
"မင်းက ကြီးနဲ့မှချည်မထားဘဲ" ဟု ပြောပါသည်။ ကြီးချည်တတ်
အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားရပါတော့၏။ တစစနှင့်ကျွန်တော် ကြိုး
ပြင်းလာပါသည်။ ကျွန်တော်တက်သောကျောင်းတွင် ဆရာ့လက်ဖြင့်
တီးခတ်သည့် ချိုလွင်သာယာသော ခေါင်းလောင်းတို့ မရှိတော့ပါ။
တွန့်ကုရစ်နံရံတွင် ဝပ်၍ နေရာယူထားသော လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်း
များသာ ရှိပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ကြိုးချည်တတ်ပြီ ဖြစ်၏ ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာအပေါင်းအသင်းများလာပါသည်။ ကျွန်တော်
သူတို့နှင့် ပွဲတော်ကိုမသွားပါ ... ။ ပွဲတော်က တစ်ယောက်တည်း
ကျွန်တော့်ဆီ လာပါသည်။ ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းများသည် လူ

များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့် အရုပ်ကလေးကတော့ အရုပ်ကလေး
 ဝဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းများနှင့် ကျွန်တော်သည် လူချင်း
 တူသောကြောင့် လူချင်းမတူကြပါ။ သံတူကြောင်း၊ ကွဲလွဲမှုများဖြစ်ကြ
 ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အရုပ်ကလေးသည် အသံမတူသဖြင့် ...
 အကြောင်းမကွဲပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ဖြစ်၍ အရုပ်ကလေး
 သည် အရုပ်ကလေးဖြစ်ပြီး တူကားတူကြပါသည်။ အရုပ်ကလေးက
 ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပါလိမ့်မည်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကိုနား
 မလည်ပါ။ ကွန်ကရစ်နံရံမှ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသည် ငှက်စုန်းလို
 တဂီးဂီးအော်၏။ ဆရာကြီးက ကြိမ်လုံးကို ကျာပွတ်သံထွက်အောင်
 ဝှေ့ယမ်း၏။ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသည် မမြင်ရသောကြီးများကို
 ဖန်တီးပါသည်။ ထိုကြီးများသည် ချည်နှောင်သည်ထက် ချည်နှောင်
 ကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် အပေါင်းအသင်းအားလုံးသည် လူများဖြစ်ကြပါ
 သည်။ သို့သော် စီးသောဖိနပ်ချင်း မတူပါ။ ဝတ်သော ယဉ်ကျေးမှုခြင်း
 မတူပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်က နားလည်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တို့
 သူတို့က နားမလည်ကြ။ အချိန်သည် မမြင်ရသောကြီးဖြင့် ကျွန်တော်
 တို့ကို လိုက်ချည်ပါသည်။ သူ၏လက်ချောင်းများဖြင့် လျှပ်စစ်ခေါင်း
 လောင်းကို တဂီးဂီး တွန်ကြူးအော်ဟစ်စေ၏။ ဆရာကြီးက ကြိမ်လုံး
 ကို ကျာပွတ်သံထွက်အောင် ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ လောကကြီးပေါ်
 တက်ရပ်ရန် ကျွန်တော့်ကို ခုံနံပါတ်တောင်း၏။ ကျွန်တော်က ချည်ရန်

ထက် ဖြေရန်ခက်သော ကြီးများအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။
 ကျာပွတ်သံသည် တဂီးဂီးနှင့် လျည့်ပတ်ပျံသန်း၏။ ကျွန်တော် သူတို့
 တို့ သတိမရတော့ပါ။ ကျွန်တော်က အရုပ်ကလေးကို သတိရပါသည်။
 ကျွန်တော် ပွဲတော်ကို မသွားပါ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်ပါသည်။
 အမေက 'အိပ် ... အိပ်' ဟု မပြောတော့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်အိပ်
 လိုက်ပါသည်။ 'အိပ်နေသူ ငါးမမိဘူးကွ'ဟု ကျာပွတ်တစ်ချောင်းက
 လှမ်းပြောပါသည်။ ကျွန်တော်မိထားသော ... ပင်လယ်တစ်စင်း
 အကြောင်း ပြန်မပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်က 'အိပ်...
 အိပ်' ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။
 ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲတွင် အရုပ်ကလေး ပါပါလိမ့်မည်။ သို့သော်
 ကျွန်တော် အိပ်မက် မမက်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် ကျောင်းတက်စရာ မလိုတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ...
 ကျွန်တော် ခုံပေါ်တက်ပြီး ... မတ်တတ်ရပ်၏။ လူပေါင်းများစွာနှင့်
 ကျွန်တော် ထပ်တွေ့ရပါသည်။ အားလုံးသည် သံတူကြောင်းကွဲလူများ
 ဖြစ်ကြ၏။ နှာခေါင်းများစွာနှင့် အသက်ရှူနေသူတစ်ယောက်ကို
 ထည်း တွေ့ဖူး၏။ မပင်ပန်းသော်လည်း ဆင်းရဲလှ၏။ (သို့မဟုတ်)
 ဆင်းရဲသော်လည်း ပင်ပန်းလှပါ၏။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် သံတူ
 ကြောင်းကွဲလူပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်သည် သူ၏လက်ချောင်းဖြင့် ဝီ
 ချီးခနဲ ဘီးပေါက်သွားစေသည်။ ဘောလုံးပွဲပြီး၏။ ကျွန်တော်ရ

သည် (ကန်မသွင်းခဲ့သော) ပယ်နယ်တိလ်ဘောလုံးများကို သတိရမိ
 ၏။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့် သံတူကြောင်းကွဲလွဲပဲ ဖြစ်သည်။ ထို့
 ကြောင့် ခုံပေါ်တက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အိမ်
 ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ပွဲတော်ကို ရောက်သွား၏။ ပွဲတော်သည် လေထဲ
 စပိတာကို ထမ်းထားရင်း ခါးနာနေသည်။ ပွဲသွားပွဲလာများက
 ကျွန်တော့်ကို ကွေ့ရှောင်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ရပ်နေသူ
 မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို ကွေ့ရှောင်
 သွားရပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ပွဲတော်ကို တစ်ခေါက်
 ပြန်ရောက်လာပါပြီ။ မည်သူမျှ မသိပါ။ အရပ်ကလေး သိမသိကိုလည်း
 မတွေးတတ်၊ ကျွန်တော်မသိပါ။ ပတ္တလားသံသဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။ ပတ္တ
 လားရွက်ပေါ် လက်ခတ်ကျသံ တလက်လက်သည် ကျွန်တော့်ဘဝထဲ
 သို့ တစ်စက်ချင်း စိမ့်ယိုပေါက်ကျလာပြန်သည်။ ပတ္တလားသံ သဲ့သဲ့
 ကြားနေရ၏။ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်၏ ခေါင်မိုးမှာလည်း မြူဝတ်
 နှင်းခိုးတွေ အုံ့မှိုင်းလာသလိုပင်။ ကျောင်းတော်၏ထောင့်ချိုးတစ်
 နေရာမှာ ကျွန်တော် ရပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ငေးကြည့်မိသော
 အရပ်မှာ ယမင်းရပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ပျောက်ဆုံးခဲ့သော
 အရပ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ငေးကြည့်နေမိပါသည်။
 ဟု စိတ်ထဲမှ လှမ်းခေါ်မိသည်။ သူ့နာမည်နှင့်မတူ၍ သူမကြား။ သူ
 ပန်းချီဆွဲနေပါသည်။ ကျွန်တော်က ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

၁၃

ကျေးမှုတက္ကသိုလ်သည် မြို့နင်းတို့ လူးပေကာ လှပစိုးရိနေဆဲ။ ငြိ
 တို့သည် ချည်ရန်ထက် ဖြေရန်ခက်ကြ၏။ မမြင်ရသော ကြီးထွား
 တစ်ချောင်းက ကျွန်တော့်ကို ချည်နှောင်တုတ်ခတ်လိုက်ပါပြီ။ 'အိပ်
 အိပ်'ဟူသော အသံကို ကြားရ၏။ ဘယ်ညာလူးလိမ့်ရင်း ကျွန်တော်
 အိပ်မပျော်ပါ။ ကျာပွတ်သံ၊ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံများနှင့်အတူ
 ပတ္တလားသံသဲ့သဲ့ကို ရောယှက်ချိုမြိန်စွာ ကြားနေရဆဲ။ ကျွန်တော်ငေး
 ကြည့်နေမိခဲ့။ ကျွန်တော် ခုံပေါ်တက်၍ မတ်တတ်ရပ်ရဦးမည်လား။
 ကျွန်တော် ...

မီး တောက် ရစ် သမ်

ကျွန်းတော်မှအပြန်

(၁)

အခုလို ...

လှပအေးစက်နေတဲ့ညမှာပဲ

ငါ ... ပျိုးထားတဲ့ မြှင်းဆီဟာ ...

ကြယ်တစ်ရာ ခြံရံပြီး ကြွေကျသွားခဲ့တယ်။

တိမ်လွှာမျဉ်းကောက်တွေကလည်း

ချစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ မီးအိပ်မက်မှာ

ရွှေမျက်ရည်တွေ စိုလက်လာပြီလို့

မှိုင်းညို့နေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို

တီးတိုးပြောကြားလိုက်တယ်။

‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ’ ... ဟာ

မှော်ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ နိဂုံးလို

နောက်ဆုံးမှာ ...

မီးခိုးလုံးများ ဖြစ်သွားရှော့မလား ... လို့
နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး ... ငါ စဉ်းစားဖူးတယ်။

လူငယ်တစ်ယောက်ကို ပြုစားဖို့
နင့်လက်တွေ ဖြန့်ကာတောင်းခံခဲ့သလဲ ...
ငါ့ရာဇဝင်ခပ်ကျဲကျဲကို
ငရဲမီးထဲ တွန်းချလိုက်ချင်တယ်။

သံယောဇဉ် ... ဆိုတာ
အရောဝင်လို့မကောင်းတဲ့ ခွေးကလေးပါပဲ ... ။

လောကဓံဦးတုန်းက ...
အလွန်အကြူးသောက်ခဲ့တဲ့ အရက်တစ်ခွက်
ခုမှ ... စံပယ်ရွက်ပေါ်မူးလဲ ...
အသည်းကွဲတယ် ... ဆိုတာ
သီချင်းလေးတွေ တိုးတိုးညည်းရင်းက ...
ထိရှခဲ့တဲ့ ... သွေးမဲ့ဒဏ်ရာတစ်ချက်ပါ ...

သိုးကျောင်းသားရဲ့ ခံနိုင်ရည်နဲ့
နတ်ဘီလူးတွေရဲ့ သတိရခြင်းမျိုးက

ကျန်းတော်မှအပြန်

ငါ့ကို ... ဆီးမိုးထားတယ် ... ။

စက်ရုပ်ကို ဒူးထောက်ကျစေတဲ့
နင့်ရဲ့ ... မျက်ဝန်းစိမ်းလဲ့မှာ ...
ငါ ... ဘယ်လိုမှ မေ့မရတဲ့
မဟာလင်္ကာတစ်ပိုင်းတစ်စ ... ရှိနေလေရဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ
ငါ ပြန်လည်ချည်နှောင်ခဲ့ပါမယ် ...
ချစ်သော ... ဖဲကြီးဝါကလေးရယ် ...
(လက်နက်မပါဘဲ ...
စစ်ဝင်္ကံပါမှာ ငါ ... မတိုက်ရဲဘူး ...)
ညံ့တယ်လို့ပဲ ...
လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်ပါတော့ ... ။

လျှပ်စစ်မျှင်တန်းလို ...
ပူလင်းပြင်းထန်လွန်းတဲ့
သူရူးတစ်ယောက်ရဲ့ ပွေ့ဖက်မှုတွေထဲ ...
ခု ... ရထားတို့ ဥသြဆွဲလိုက်ကြပြီ ...
' ... ပြီးဆုံးသွားပါပြီ ...
... အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ ... ' တဲ့။

(၂)

အရှေ့လေတွေတိုက်တုန်းက
ခါးကုန်းနေတဲ့ ငါတို့ရဲ့ မြရာပင်အိုကြီးဟာ
တုန်ယင်ချည့်နဲ့စွာ ယိမ်းထိုးနေတော့တယ် ... ။

ကျောင်းတော်ရဲ့စည်းအပြင်
နှောင်းရိပ်တွေ တလွင်လွင်နဲ့
ထင်ယောင်ထင်မှား
လမ်းပေါ်မှာ ငါစဉ်းစားတာ ...
နင့်အကြောင်း ခေါင်းစဉ်များစွာပါပဲ။

ထိပ်ထားရယ် ...
အီဂျစ်ပြက္ခဒိန်ထဲက
မိုးတိမ်တွေရွာမယ့်နေ့
နင်နဲ့ငါ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရင်
ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြချင်ပါသေးတယ် ... ။

ငါက ဆပ်ပြာပူဖောင်းကို ခိုစီးပြီး
မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးနဲ့တိုက်မိမှာ
စိုးရိမ်ရှာသူ မဟုတ်ခဲ့ ... ။

ကျွန်းတော်မှအပြန်

ဒါပေမဲ့ ...

လေပွေလမ်းကြောင်းများမှ

တုန်ဝါးဖျော့အေး

'သစ္စာ'ကို ပဲ့တင်သံနဲ့ပဲ ပြန်ပေးနိုင်ခဲ့သူ ...။

ငါ့ကိုသတ် ... ငါ့ရင်ဘတ်ကို ထိုးခွဲဖောက်လှန်ကြည့်

ငါ့လက်သီးထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့

သုညတစ်လုံးပဲ ရှိလိမ့်မယ် ...။

ဝိုင်ယာကြိုးတွေ

'ထောင်း'ခနဲ မီးပွင့်ပြတ်တောက်ပြီး

ရုတ်ချည်း မှောင်အတိကျသွားတဲ့

'အန္တ'တို့ရဲ့ အိမ်အိုမှာ ...

တေလေပီသစ္စာ ... ငါနေတယ်။

တိတ်ဆိတ် ... ပြာလဲ့နေတဲ့ ည ...

ရေတွင်းထဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး ...

'... 'ကို ချစ်တယ် ... လို့

ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ... ဟစ်အော်တမ်းတရတာ ...

ဘာကြောင့်ပါလဲ ...။

‘အံ့ပန်းချစ်’ သိချင်းကို
 မဆိုချင်ဘဲ ဆိုရတာ
 ရွှေရည်စိမ်ထားတဲ့ လက်ပစ်ပုံးကို
 ကိုက်မျိုရသလိုပါပဲ ... လို့
 အက်ကွဲနေတဲ့ မယ်ဒလင်ကြီးက ...
 ငါ့ကိုပြောပြတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ...
 မိုးကို ဆန့်မြှောက်ထားတဲ့
 မမိနိုင်သော ကမ်းလက်တွေဟာ
 ဟိုး ... တုန်းကလိုပဲ
 ငါ့ဆီမှာ ... မြေမှုန့်တွေ စွန်းထင်းလျက်ပါပဲလေ ... ။

(၃)

‘လူဆိုတာ ...
 လင်းဝေစိမ်းမြတဲ့ ပန်းညများစွာထက်
 သရဲခြောက်ရာ ညတစ်ညကို ... ပိုသတိရတတ်တယ်’

ငါသေသွားခဲ့လို့ရှိရင်
 ငါ့ရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူမှာ ...
 ကြက်ခြေခတ်တစ်ခုကိုသာ

မှတ်တိုင်အဖြစ် စိုက်ပေးထားပါ။
 တကယ်တော့ ... အဲဒါဟာ
 ငါသိသမျှ လောကဓမ္မကို
 အကြွင်းမဲ့ ဖော်ပြသွားခြင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဟိုးငယ်ငယ် ... ကျောင်းမပြေးတတ်ခင်တုန်းက
 ခရေပွင့်ပြထားတဲ့ သင်္ချာတစ်ပုဒ်
 ငါ့အပေါ် ခုန်အုပ်ပြီး
 မင်နီတွေ ရဲခနဲ သုတ်သွားဖူးတယ်။

ငါ ... သတ္တိကောင်းကင်မှာ ... နီလွင်ထစ်ချွန်း
 တစ် ... နှစ် ... သုံး ...
 အနက်ရှိုင်းဆုံး ထိုးကျပစ်လိုက်တယ်။

ထူးလှတယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ ...
 ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လူတွေရဲ့
 မဟာဘုတ်ဗေဒင်ထဲမှာမှ
 ငါကလည်း 'အဓိပတိဘွား' ဖြစ်ချင်ခဲ့တာကိုး။

အိမ်အပြန်ညများစွာမှာ ...
 ဘယ်သူမှ မပြောချင်တဲ့စကားတွေ ပွေ့ပိုက်
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် 'လူမိုက်'လို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့ရတယ်။

၁၉၉၃ ... ၁၉၉၄ ...

ငါ့ကဗျာလေးတွေ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲ

လမ်းဘေးအုတ်ခုံပေါ် လဲကျနေတယ် ... ။

နှင်းမြားတစ်လက်ရဲ့ အဆိပ်နဲ့

နိမိတ်မကောင်းတဲ့ပုံပြင်

မမြင်ဘူးသော နေ့များ ... ညများ

ဝိတောက်ပိုင်းဖျားမှာ ... ဝပ်တွားစုရုံး

ငါ့ကို ... ချည်ထုံးခဲ့တာ ...

(ခု ... အချိန်တိုင်အောင် ...)

အလင်းစိမ်းတန်းတွေ ရစ်ဖွာလို့ကွယ်။

(၄)

မြို့ပြင်လမ်းကွေ့က

တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ဂျစ်ပဆီတွေလို

ဖြစ်ခဲ့သမျှကို

ရယ်ကာမောကာ ပြန်ပြောနိုင်တဲ့အကျင့်လေး

သွေးအေးအေးနဲ့ ကြိုးစားမွေးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

ကျောက်ခေတ်၊ ကြေးခေတ်

နျူကလီးယားကင်ဆာ၊ အနာဂတ်ခေတ်

အားလုံးအတွက်

သေချာတဲ့ ငါ့ ... ကြေညာချက်ကတော့

နင့်ကို ထာဝရ ချစ်နေမယ်ဆိုတာပါပဲ ... ။

ထိပ်ထားရယ် ...

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ...

ဂန္ထဝင်ပန်းပုရပိုဒ်မှာ ...

နန်းသုံးအကွရာနဲ့ ခြယ်မှုန်း

နင့်နာမည်လေး စာသုံးလုံးကို

စီရီသီကုံးပေးချင်တယ် ... ။

နင့်အပေါ်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ

မိုးပေါ်ကိုဦးမော့ပြီး

ဝင်းပစ္စာ လင်းမြတုန်ခါနေတဲ့

ရွှေဝါရောင်မီးတောက်မီးလျှံလိုပါပဲ ... ။

ကျောင်းရှေ့က စံပယ်ရုံမှာ

မီးနပ်စ်ရဲ့ နက္ခတ်တို့ တလက်လက်ပြာဝေမှုန့်သည်

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းခန်းတွင်းမှာ ...
လမင်းကလေး သာခဲ့ဖူးတယ်။

ချစ်သော ကျောင်းသွားဖော်ရဲ့
ပန်းရုပ်လွှာကို မျှော်တွေးရင်း
ဆွေးလျညှိုးခွေ ဖြေမပြေသူလေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ
မြရာပင်ကြီး သိပါတယ်။

ကမ္ဘာဦးလူတို့လည်း (ဂုဏ်ရုံမှာ)
ငယ်ကျွမ်းမျက်နှာဝေဝါး
ပညာရှိကြီးများရယ် ...
ပါဠိစာလုံးတွေနဲ့
ငါ့အပေါ် မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး ... ။

‘ချစ်သူကိုတောင်
ချစ်တယ်လို့ မပြောရဲတဲ့ကောင် ...
ရာစုတစ်ထောင်နေရစ်ခဲ့ ...
ထိုသို့ဖြင့် စကားမဲ့စေသတည်း’
မြရာပင်ကြီးရဲ့
ညည်းတွားသဲ့သဲ့ သန်းခေါင်ယံ
ငှက်ဆိုးအုပ်နဲ့အတူ

ရုတ်တရက် လန့်ပျံ့သွားတယ် ... ။

ချို့တဲ့သော ကျောင်းသားဘဝ
 ဆန္ဒရဲ့ မပြေလည်မှု
 အနိရောင်မှတ်တမ်းတစ်ခုနဲ့ ချစ်သူအတွက် ပန်းသစ္စာ
 ဪ ... ငါ့ကိုလေ ...
 နားလည်ပါ ... နားလည်ပါ ...
 နားလည်စမ်းပါ ... ။

(၅)

အဲဒီနေ့ရက်တွေမှာ
 မာရ်နတ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်က
 အနက်ရောင် ကျမ်းချပ်တစ်ပိုဒ်ဟာ
 ငါ့ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ဖို့
 မြင်းကကြိုးတို့ကို ပြင်လို့ 'သ' လို့ နေခဲ့ပေါ့။
 ဘာပဲပြောပြော
 ရွှေနဲ့စက်ဝယ်လို့ မရတဲ့
 နောက်ဆုံးကလူရဲ့ အတွေ့အကြုံမှာ ...
 သံမှန်တွေ ကပ်ပါနေရဲ့
 ငါ ... ဘာကိုမှ မကြောက်ခဲ့ဘူး။
 ဟောဒီလောက တောက်လျှောက်

‘ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်က သုညနဲ့စာရင်
စလာစာအုပ်ပေါ်က သုညက မြတ်တယ်’ တဲ့
အဲဒီအော်သံကို ငါ ရယ်နေခဲ့တယ်။

‘မင်းကကော ... ဘာလဲ’ လို့
အနန္တတွေက ဝိုင်းမေးတော့
၁ ... ၂ ... ၃ ... ၄ ... ၅ ...
ငါ ... အကုန်စဉ်းစားတယ်
၆ ... ၇ ... ၈ ... ၉ ... ၁၀ ...
တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး
ငါ့အတွက် ဂဏန်းမရှိဘူး ... ။

သွေးနဲ့ယက်တဲ့ ကတ္တီပါစလို
နီလွရှင်းတောက်
ကြောက်ခမန်းလိလီ လှပတဲ့
နှလုံးသားက ဂီတသံစဉ်
နှင်းဆီညာဉ်မှာတင်တဲ့ ကမ္မည်း
လကွယ်ညရောက်တိုင်း ... ငါ
ဂစ်တာတီးနေမယ် ... ။

ကျဆုံးတော့မဲ့ စစ်သူရဲအိုက
ငယ်ဘဝက ဓားနဲ့ချစ်သူကို
ပြင်းရှုစွာ သတိရလိုက်သလိုမျိုး
နင့်ကို ငါ သတိရနေတယ်။

ထိပ်ထားရေ ...

ထိပ်ထားရေ ...

ထိပ်ထားရေ ...

သစ်ခုတ်သမားတွေ မရှိတဲ့တိုင်းပြည်မှာ
ငါ ... လယ်သမား ဖြစ်ချင်တယ် ...
နင် ... ဘုရင်မ ... လာမလုပ်ရဘူးနော်။

တော်တော်ကြာ ...

တံစဉ်တစ်လက်ရဲ့ ကျင့်ဝတ်မှာ

သန်လျက်အတွက် ပန်းခူးပေးခွင့် မပါလို့ ...

ရွာဇနပုဒ်နဲ့ မိုးရေထဲ

ငါ ... တစ်ယောက်တည်း

မျက်ရည်ဝဲနေရပါဦးမယ် ... ။

ငါကလည်း ခက်တယ် ...

ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့

နေမဝင်အင်ပါယာ
 ဘယ်ဟာယူမလဲလို့ မေးလာရင်
 ဒုတိယအရာကို ငါ ... ငြင်းတယ် ... ။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ
 မှောက်ထားတဲ့
 ငါ့ရဲ့ ကံကော်ရွက်ဖဲချပ်ကလေးတွေ
 လောကကြီးကို အမျှဝေရင်း
 ကာလများစွာ ... ကြာပြီကောလေ ... ။

(၆)

တောင်ညိုမှာပျိုးတဲ့မိုးတွေ
 နင့်မျက်နှာလုံးကို တိုးသက်တဲ့အခါ
 တောင်ပင်လယ်က ဗေဒါတွေဟာ
 ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။
 ဟေး ... ငါပြောမယ် ...
 အက်ဆစ်တိမ်မိုး ... တို့
 မုတ်သုန်ကို နှိုးပါ
 ဒီလူဆိုးအတွက်လည်း
 မိုးကြမ်းတို့ တစ်စက်စက်ရွာပါ ... ။

'မထိုက်တန်သူဆိုတာ
 လွင့်မျောရမှာပါပဲ ...'
 ခွဲခွာခြင်းဟာ ...
 ခရမ်းပြာကျည်ဖူးကို
 အဆိပ်ချိုတွေ လိမ်းသုတ်
 နှလုံးသားတည့်တည့်ဆီ
 ချိန်ရွယ်မောင်းဖြုတ်လိုက်တယ် ... ။

သက်ပြင်းဝေဝေ
 ခရေတို့ နှင်းစက်ဖားလျား
 မျက်ရည်ကိုစားတဲ့
 ချောက်ချားဖွယ်ရာ စကားမဲ့ည
 ငါဟာ ... ထက်ပိုင်းချိုးခံရတဲ့
 တစ်ခြမ်းပဲ 'လ'ပဲ ဖြစ်တယ်။

အိပ်မက်ထဲက ကမ္ဘာစစ်လို
 အရိုးပြိုင်းပြိုင်းညနေအိုက ...
 မြေကိုရှိခိုး ...
 မြူခိုးတို့ ပျောင်းအိညွတ်တဲ့
 လူငယ်ဘဝရဲ့
 ညရိပ်တို့ မှုန်ဝေဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ်။

အခင်ဆုံး မဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့
 အခင်ဆုံးတွေအကြောင်းပြောတိုင်း
 သတိရမိနေကျ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ
 ငါ ... မရောက်ရောက်အောင် သွားမယ် ... ။

ပြီးတော့ ...
 ခရီးခရိုင် ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ
 ကဗျာအကြောင်း စာအကြောင်းတွေပြောရင်း
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်ဖန်ဆင်းပစ်မယ် ... ကွယ်။

အရက်သမားက
 သူတစ်ပါးကို လွမ်းဆွတ်တာ
 ရယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး
 တစ်ရံတစ်ခါရဲ့
 ပြန်မလာတဲ့သူတို့
 သိကြဖို့ကောင်းတယ် ... ။
 လေညင်းကလေးရေ ...
 ငါ ချစ်မြတ်ရတဲ့ ကမ္ဘာရဲ့ထိပ်ထားကို
 သူ့ဆံ့နွယ်ခက်လေးတွေ
 ဖွားခနဲ လွင့်ဝဲသွားရုံ
 တစ်ချက်လောက် အံ့သည်းတိုက်ခတ်ပေးပါ ... ။

ကွန်းတော်မှအပြန်

လေစီးထဲမှာ

ဖွာကြဲလှပနေရာမဲ့

သူ့ရဲ့ကေသာဆံမြကို

အဝေးကနေ ... ရှိုက်မွှေးလွမ်းဆွတ်ပါရစေဦး။ နော် ... ။

(၇)

အထီးကျန်တောင်ကို အုပ်စိုးဖို့

နတ်ပြည်က ရွာချတဲ့

ငါ့အတွက် ... အညတရမိုး ... ရေ

နေပါစေတော့ ... ။

အဲဒီညဟာ

တစ်ခြမ်းပဲ့ 'လ'က

အသက်ပေးပြီး ကာကွယ်ခဲ့ရတဲ့

အလံမလဲမိ 'ည' ... ဖြစ်တယ်။

မြက်ရိုင်းက ...

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို နမ်းမရသလိုမျိုး

နေနဲ့လက ...

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြသလိုမျိုး

ရိုးသားစွာ ... တို့ဝေးလိုက်ကြပါစို့။

www.burmeseclassic.com

ချစ်သူကို မြတ်နိုးရုံနဲ့
အရာရာကို လက်ဖြန့် မိုးစောင့်ရှောက်ချင်တဲ့လူငယ်
ခု ... ချွင်းချက်နဲ့ လက်နက်ချလိုက်ပါတယ် ... ။

တေလေဘဝရဲ့
ပထမဆုရ အမှားတွေကို
လွယ်အိတ်ညိုထဲထည့်ပြီး
မီးအိမ်လက်ဆွဲ ...
ရာဇဝင်ထဲမှာ ခရီးဆက်ရဦးမယ်။

ထိပ်ထားရေ ...
ကချေသည်တို့ရဲ့ တေးတွေနဲ့
ငြိမ်းအေးပျော်ရွှင် ထာဝစဉ် ချမ်းမြေ့စေသား ...
ကောင်းသော မိုးသောက်ချိန်၌လည်း
ငြိမ်သက်တည်ကြည်စေ ...
ငါ ... ဆုတောင်းပေးနေမယ် ... ။

ပန်းခူးရင်း
သူငယ်ချင်းစေတနာနဲ့နေရင်း ...

ကျွန်းတော်မှအပြန်

စကားပြောရင်း ...

သီချင်းလေးတွေဆိုရင်း ...

မင်း ... ငါ့ကို မေ့သွားမှာပါ ... ။

ခုတော့ ... သွားတော့နော်

ငါ ချစ်မြတ်ရတဲ့ နေရောင်ခြည်တွေနဲ့ မိန်းမပျိုကို

'ဘဝ' ဆိုတဲ့ မာယာနိုင်ငံအိုက ...

စောင့်ကြိုလို့ နေရော့မယ် ...

သာမညလမ်းခွဲမှာ ...

ဝမ်းမနည်းသလို ငါတို့နှုတ်ဆက်

မနက်ဖြန်ခါမှာ ... အောင်မြင်ပါစေ

မနက်ဖြန်ခါမှာ ... အောင်မြင်ပါစေ

မနက်ဖြန်ခါတိုင်းမှာ ... အောင်မြင်ပါစေ ...

ထိပ်ထားရေ။

